

Avgust 2008

Št.

027

Posebna literarna izdaja

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

SO(N)ČNI

KRALJI

ULICE

Urednica:
Špela Razpotnik
Uredniški odbor:
Maruša Bertoncelj, Katja Bizjak, Bojan Dekleva,
Tomislav Gruden, Gregor B. Hann, Luna Jurančič Šribar, Maja Vižintin
Sodelavci uredništva:
Jakob Harisch, Janez Kompare, Maja Kozar, Bojan Kuljanac,
Andrej Mesarič, Toni Meško, Miran Možina, Marko Nakrič,
Urban Tarman, Tanja Vuzem
Oblikovanje:
Karlo Medjugorac
Prelom:
Maja
Lektoriranje:
Maruša Bertoncelj, Matilda M. Dobro
Ilustracije:
Damjan Majkič, Štefan Novak,
Tjaša Žurga
Fotografiji na ovitku:
Jaka Adamič, Dnevnik
Tisk:
Tiskarna Vovk
Izdajatelj:
Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.
Letna naročnina za organizacije je v Sloveniji 20 EUR, v tujini pa 40 EUR.

Naslov uredništva:
Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana
Telefon: 059 022 503
E-pošta: kraljiulice@gmail.com
Spletna stran: www.kraljiulice.org
Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:
05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

Novost! SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupec ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beram.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO
Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za kulturo --
Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve --
Urad za mladino -- Urad Vlade za komuniciranje --
Urad za enake možnosti -- FIHO

Podprto s subvencijo Islandije, Lihtenštajna in Norveške preko Finančnega mehanizma EGP in Norveškega finančnega mehanizma.

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

vsí drugačni
vsí enakopravni

eea grants
norway grants

Uvodnik:

NESKONČNE POČITNICE

Vsakodnevno življenje nekega mesta v poletnih mesecih malce postane. Utrip življenja v njem se spremeni, nekatere rutine zastanejo, napravijo prostor za druge, počitniško in turistično obarvane. Torej, tudi mi, tisti, ki ne vemo, kako naj se pri lastnici trenutne najemniške sobice izgovorimo, zakaj vendar ne gremo na morje kot vsaka običajna slovenska družina, smo se odločili, da bodo vsakomesečne rutine v poletni številki našega časopisa odstopile prostor domišljiji, zgodbi, poeziji. Predstavili vam bomo dela naših avtorjev, ki so zastala v čakalni vrsti za objavo in se iz meseca v mesec umikala bolj aktualnim, »tekočim« zadevam. Med mnogoterimi realnostmi v našem skupnem svetu ima le ena srečo nositi krono realnosti *par excellence*. To je realnost vsakodnevnega življenja. Prav ta prevladujoča realnost pa je tudi tisto področje, iz katerega – tako pred malo več kot 30 leti ugotavljata avtorja Cohen in Taylor – ljudje iščemo izhode, občasne izlete ven, v svet, ki bi ne bil več tako enak dogovorjenemu, ki bi ne bil več vsem nam skupno razumljiv, pač pa naš lasten, poseben, ekskluziven, ki bi bil svet, v katerem čas teče na drugačen način kot v vsakodnevni rutini.

Omenjena avtorja črpata iz svoje izkušnje z zaporniki, s katerimi sta – sprva kot sociologa-raziskovalca, nato pa vedno bolj kot običajna, njim podobna človeka – preživela določen čas. Njunjo osnovno vprašanje kmalu ni bilo več, v čem so zloglasni zaporniki drugačni od ljudi »zunaj«, ampak je postalo vse bolj vezano na vsakodnevno življenje zapornikov, natančneje na njihovo ubijanje časa ter s tem prilagajanje zaporniškega življenja. Zanimivi so jima postajali rutinirani načini, kako so se zaporniki odmikali od načina življenja, kakršen jim je bil dostopen znotraj omejujoče institucionalne strukture. Omenjata in opisujeta različne načine bega. Od iger, na videz bolj ali manj banalnih konjičkov, osebnostnih posebnosti, identitetnih prilagoditev. Posebno mesto pa namenjata domišljiji kot zglednemu načinu pobega iz prevladujoče, vsakdanje, ponavljajoče se zaporniške realnosti. Ključen preobrat se v razmišljanju ljubih mi avtorjev zgodi na točki, ko ob primerjavi življenja zapornikov z lastnim oziroma tistim »zunaj« med obema ugledata neverjetno ujemanje. Strategije spoprijemanja z vsakodnevnim življenjem, ki jih uporabljajo zaporniki, se jima pokažejo kot prisotne tudi v življenju izven zapora, torej v življenju v družbi nasploh. Seveda, saj lahko družbeno strukturo primerjamo z velikim zaporom, v katerega smo vsi zaprti in ki se mu na bolj ali manj ustaljene načine prilagajamo oziroma občasno nekateri od nas, nekateri pa morda tudi stalno, čutimo potrebo iz njega zbežati ali pa ga vsaj v domišljiji nadomestiti s čim drugim. Tako si poskušamo (poleti pač toliko bolj, kajne?) narediti odmerjeni nam čas svoj. Hobiji, igre, počitnice, pa tudi množična kultura, literatura in film so značilne oblike izmotavanja iz neizbežne nam kletke. Potovati in bežati je torej mogoče na raznolike načine. Odhod na počitnice je, dragi moji, le eden od njih. Počitnice na morju so res zelo *in*, v tem tukaj drobci časa in veselja, v katerem se skupaj igramo smrtno resno igro skupnega življenja. V nekem nedoločljivem, morda minulem, morda pa prihodnjem trenutku pa smo bili ali bomo nekateri od nas te rutine, v kateri se nismo in se tudi ne bomo znašli, do te mere siti, da odpotujemo za zmeraj. Tistim, ki ostajate, puščamo na vpogled svoja usahla telesa, razpeta med asfaltom in žgočim nebom, in pa neizbežen vtis, da so naša življenja neskončne počitnice.

Špela Razpotnik

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 4 KAVICA
- 5 KOZOROG
- 7 ARIS SOFEE BONUEL
- 8 KTM - MARE CEGLAR
- 9 NATAŠA DEMBSKY
- 10 JON ARAMIS
- 11 ČRTOMIR CLONSKY
- 20 JURE KUNAVER
- 21 MACIEJ
- 22 ONI GOVORE
- 23 ONE GOVORE
- 24 FRANJO FRANČIČ
- 25 LOJZE SMOLE
- 26 MATJAŽ NELEC
- 30 BOSCO
- 31 LITERARNI NATEČAJ

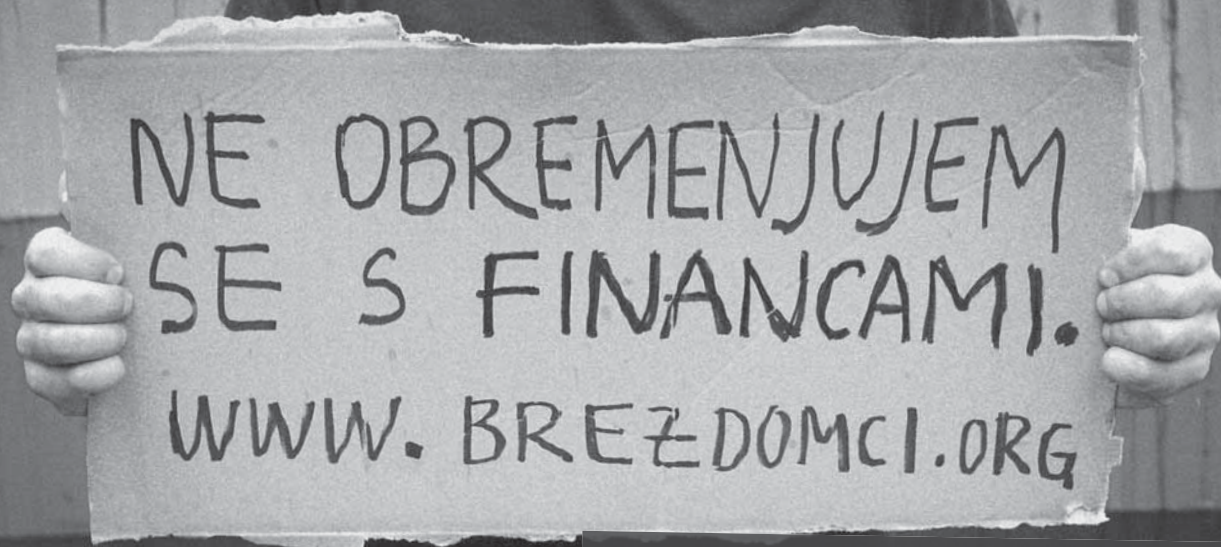
03
KRALJI
ULICE

OTOK SANJ

Korale življenja,
globine trpljenja
in morje veselja.

Ladja zabave,
valovi skušnjave
in pa otok sprave.

KTM - Mare Ceglar

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR
tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

KAVICA:

04
KRALJI
ULICE

Čakam jo.
Umiva se zame.
Naličila se bo zame.
Oblekla bo vesoljske tangice in zlat modrček.
Nadišavila si bo erogene cone
in se pobožala po ščegetavčku
ob misli name.

*

Ne bi razglabljal, ker ne vem, kaj sem izgubil. Ali sem izgubil možgane ali srce ali dušo ali ljubezen ali zaupanje ali spomine ali orientacijo ali zdravje; ampak vidim in slišim in verjamem kljub vsemu.
In sem še kar na prostosti in še lahko delam načrte in imam prihodnost.
Ampak kakšno?
Zakaj je tam en ubil mamo, jo razkosal na koščke in jo dal v zamrzovalnik?
Jaz ga razumem. Dobr, da je ni še pojedu.

*

A naj verjamem v ljubezen - Boga? Vsekakor.
Ker mi je dobro, kljub temu, da dvomim. Ko bom prepričan, v kaj verjamem, mi bo še bolje. Iz prepričanja med klošarje. Iz prepričanja nočem biti nič. Ne spadam nikamor. Imam učitelja, nimam učencev. Kaj ko bi mirno in dobrotljivo koga kaj naučil? Kuge smrti vojne, lakote in učiteljic reši nas, o, gospod, spoštovana socialna delavka: Vi men ne morte govort, kaj jaz rabim in česa ne, po zakonu sem upravičen do denarne pomoči, ker sem socialno ogrožen. Če pa hočete konkreten razlog - novo straniščno školjko.

MISLIM NANJO

Umiva se za denar.
Brije se s srebrno žiletko.
Srebro ima v ledenih očeh.
Ker je ledenik.

*

Neprespan, tablete, THC, zgodnje jutro, sanje se zdijo blizu, optimizem rojeva sadove, dan se raztegne v upanje, silhuete ljudi postanejo otipljive, naslednji dan pa izvem, da sem težil ... Ampak bom še ... Tudi sonce včasih teži.

Foto: Matilda M. Dobro

KOZOROG: NAKLJUČNI GENIJ

Nekega dne pa je imelo združenje evropskih pisateljev shod v Budimpešti. Naključje je hotelo, da je tudi Francija imela v svojih vrstah pisatelja, ki je bil prav takšen zajedljivec, kot pri Madžarih Laszlo Puppek. Seveda je zdaj vsakogar zanimalo, kako se bosta razumela omenjena pisatelja. Jean Pierre de Godard, tako je bilo ime Francozu, je bil znan, da je že kar bolešno sovražil Angleže in vse, kar je angleškega, zato ga ni maral skoraj nihče. Ob neki priložnosti je znani angleški športni novinar Jonathan Price dejal, da so angleški športniki v vsakem pogledu boljši od francoskih, in kot dokaz navedel, da angleški atleti po maratonu še zmorejo, ko pridejo na cilj, preskočiti 1,8 metra v višino. Jean Pierre de Godard mu ni ostal dolžan in mu je zabrusil: »Po tolikšnem zaletu, ki ga imajo, bi bila prava sramota, če omenjene višine ne bi preskočili.«

Dvorana, v kateri so se srečali pisatelji v Budimpešti, je bila stilsko opremljena, mize so bile podolgovate, stoli pa kar nekoliko prenizki, še bolj nizko so bili videti, ker je bil strop precej visok. In ko se je usedel na takšen stol Laszlo Puppek, je bilo videti samo njegovo glavo. Naključje je hotelo, da je nasproti njega sedel prav tisti francoski pisatelj Jean Pierre de Godard, ki je zamišljeno strmel preko mize, in šele zdaj opazil glavo ob robu mize, katere lastnik je bil Laszlo Puppek. In ko je

tako nehote strmel vanj, ves zamišljen, in začuda ni trenutno razmišljal nič zlobnega, pa je za razliko od njega Laszlo Puppek ves togoten od jeze naenkrat eksplodiral in zakričal čez mizo: »Kaj pa tako zijate, vi ... vi ...,« ni vedel, kako je človeku ime, »... vi ... vi ... opica zahojena z glavo pavijana in možgani nagačene divje kozel!« In je bentil še naprej, ves zaripel v obraz. Ostali pisatelji poleg njega, ki niso vedeli, zakaj sploh tako kriči, so bili nepopisno presenečeni, Francoz pa se je v tem trenutku zbudil iz transa, ravno takrat, ko je Laszlo omenil divjo nagačeno kozo. Ni še dojel, da Madžar že ves čas vpije na njega. Zdaj pa mu je postalo jasno, da je vse to namenjeno njemu, čeprav mu ni bilo jasno zakaj.

»Gospod, kaj pa bi vi radi, vam je morda slabo, so se vam morda možgani skisali?« ga je prav nedolžno vprašal francoski pisatelj. »Lahko, da so se mi možgani skisali, ker jih pač imam,« je še naprej nergal Laszlo, »vam se prav gotovo ne morejo, dvomim, da jih imate, dvomim, da imate sploh kaj kulture, drugače ne bi tako zijali vame,« je še dejal Laszlo Puppek. Seveda je Jean Pierre de Godard zelo dobro govoril madžarsko, pa čeprav s francoskim naglasom. Predsednik Združenja madžarskih pisateljev Geza Portisch pa je pokroviteljsko in s pretečim glasom dejal: »Nehajte ta trenutek vpiti na našega gosta, sicer vas bomo po srečanju izključili iz svojih vrst. Povem vam tudi to, da vas ne bo prav nihče pogrešal. Ste razumeli, gospod Puppek?«

Geza ni dobil odgovora, čeprav ga je pričakoval v obliki nekakšnega tornada. Pisatelji so si segali v roke, beseda je stekla, največ so govorili o literaturi, izkušnjah z založniki, ki pa niso bile dobre. Sledila je pogostitev, nato so kramljali o tem ali onem, Puppek pa se je med tem izmuznil na hodnik. Na hodnik je prišel tudi Francoz, pogledal okrog sebe, se prepričal, da ni nikogar trenutno tam razen njiju, stopil malo bližje do Puppka in ga s prezirom pogledal, to je trajalo nekaj trenutkov, potem pa dejal: »Niso naju ravno predstavili. Torej, kako vam je ime in kdo pravzaprav ste?«

»No, če vas res zanima, kdo sem in kako mi je ime, vam lahko povem, da sem pisatelj. Kaj drugega pa naj bi bil,« je cinično odgovoril Puppek. »Ime mi je Laszlo Puppek, gotovo ste že kaj slišali o meni tudi v Franciji, ali ne gospod Jean Pierre de Godard?« je še bolj cinično izgovoril pisateljevo ime Laszlo Puppek. Ta se je na moč začudil, kako ve za njegovo ime, ko pa on za Puppko sploh ni vedel.

»Še niste dojeli, kako vem za vaše ime?« ga je vprašal Puppek, »medtem ko vi za mojega ne veste, pa bi morali,« je še v naprej modroval Puppek. »No, povem vam, da sem vaše ime videl na priponki, jaz je pač ne nosim, čeprav bi jo moral kot vsi ostali, imel sem jo še malo prej,« je še dodal Laszlo Puppek. »Sedaj vas bom zapustil, ker se z vami v resnici nimam kaj pogovarjati, lahko se vrnete v dvorano, videl sem nekaj Angležev, oni so duševna hrana za vas, gospod Jean Pierre, nasvidenje.«

In tako se je naš junak izmuznil tudi protokolu, ki je sledil kmalu zatem, odšel je do svojega založnika, ta se je pritoževal nad njim, tako kot vedno, češ, da njegove knjige ne gredo v prodajo in da bosta prekinila sodelovanje. In mislil je resno. Tako je Laszlo Puppek odšel v samozaložništvo, rokopise je sam sebi oddajal pravočasno in bil zadovoljen, da ga nihče ne

gnjavi. Napisal je knjigo, ki ga je proslavila po celem svetu, postal je naključni genij v medicini. Knjigi je dal naslov Globok spanec. Knjiga je bila namreč tako dolgočasna, da so nekateri padli v dreamež že, ko so prečitali naslov. Nekaterim je uspelo celo, da so prebrali tri do štiri strani, potem pa enostavno zaspali, trdno zaspali. Nekateri pa so padli celo v globoko komo. Ko je svetovno zdravstvo izvedelo za ta dogodek, sprva niso mogli verjeti, da je kaj takega mogoče, zato so napravili majhen preizkus. Neki klinični oddelek ameriškega inštituta je poslal svojo medicinsko sestro v knjigarno z naročilom, da kupi knjigo madžarskega pisatelja Laszla Puppka in jo prinese na kliniko. Povedali so ji še, da mora kupiti samo knjigo z naslovom Globok spanec in nič drugega. Rečeno, storjeno. Ko je omenjena medicinska sestra prišla v knjigarno, je najprej opazila, da so prodajalke nekoliko zaspane, prosila je za omenjeno knjigo in jo plačala ter odšla nazaj proti kliniki. Na avtobusu jo je odvila, da se sploh prepriča, če je knjiga prava. Bila je bolj okrogla medicinska sestra, v njej ni bilo nikoli tiste prave živahnosti, zehala je kar preveč, zdaj ko je odprla knjigo in prebrala tri odstavke, pa ni vedela več niti, kako se piše, kam se sploh pelje, še manj pa, zakaj se pelje. Bila je na samem robu

kome, bilo ji je lepo, da še nikoli tako. Sprevodnik avtobusa je opazil, da je zaspala, pričel jo je buditi, jo rukati, cufati na vse načine, zbuditi je ni mogel. Po dolgem času se je zbudila sama, vsa omotična je stopila z avtobusa na prvi postaji, predvsem zaradi zraka. Poklicala je taksi in se tako vrnila na kliniko. Knjigo je dala vodji internega oddelka, ta pa jo je oštel, ker jo tako dolgo ni bilo. Vodja internega oddelka, doktor Michael Stronghand, je odnesel knjigo v operacijsko sobo, pripravljali so se na operacijo nekega Rusa, ki je izgubil spomin materinega jezika, zelo dobro pa je govoril angleško.

»So, mister Kozlovski, we will prepare you for the surgery today, please take this famous book and start reading it,« je ukazal doktor Stronghand pacientu Kozlovskemu.

Torej, gospod Kozlovski, danes vas bomo pripravili na kirurški poseg, prosim vas, vzemite to knjigo in pričnite brati. Seveda je pacient Kozlovski, ko mu je uspelo prebrati pol strani, globoko zaspal, zdravniki pa so opravili operacijo, ne da bi morali uporabiti narkotična sredstva. Pisatelj Laszlo Puppek je postal slaven čez noč, vendar pa je vsakogar zanimalo, kakšen je konec, še nikomur namreč ni uspelo prebrati knjige do konca. Zato so novinarji vprašali kar pisatelja, kakšen je konec knjige. »Kakšen je konec knjige, vam žal ne morem povedati, namreč tudi jaz sem prej zaspal.«

fotograf: Matilda M. Dobro

ARIS SOFEE BONUEL:

BOLNA

Zaprem veke,
te postavim predse.
Ponese me izven okvirjev
tega telesa.
Hrepenim po bližini!
Jutri grem k psihiatru.

VIA LA TRUBAR

Kje se skriva Sonce
v temni sobi,
vonj po plesni,
mače na oknu gnjavi,
cvetovi so pomrli,
upanja na Trubarjevi ni,
se skriva nasmeh za prvim vogalom,
življenje te čaka,
ko stopiš iz Pirana.

RENNES

Duša magije
mesto razvrata prevzema,
pijani brezdomci
in rock'n'roll po ulicah odmeva ...
Jaz spet pozabljam
in brišem spomin,
starec igra mi na kitaro
elegije preživetih dni.
V prihodnost gledam,
bojim se vsega,
kar v meni tli, pa ne vem,
in begam ...

Rock'n'roll starega ljudstva!
Nosi me,
sama sebi sem pretežka.

TRG PRVEGA MAJA

Iste zdolgočasene oči
vržejo pogled nate,
ko stopiš v jutro sredi 1. maja;
te slačijo brez sramu
v navalu pohote.
... se ti besna misel poraja.

AMSTERDAM

Komaj sta zadrževala dih ...

Veter je pihal dalje
v mestu norcev,

mestu, kjer dih dobi nove razsežnosti
in ga ni mogoče nikoli več opredeliti.

Ostane preprosto dih poželenja,
ki nosi sanje vsakega posebej.

KTM - MARE CEGLAR:

KLOPCA IN BABICA, KI JE DOŽIVELA ČUDEŽ

V hiši so imeli velik park s klopami. Zahajala je v park na posebno klopco. Samo na to klopco. Vedno ji je družbo delal kuža doberman. Veliko knjig sta prebrala na tej klopici, pa veliko šalov, kap in nogavic sta skupaj spletla. Kuža je bil ves čas ob njej. Imel jo je rad in jo varoval. Babica je začela na klopco zahajati zelo zelo pozno ponoči, okoli 23. ure. Še dedek jo je povprašal, zakaj tako pozno. Odvrnila mu je, da je zrak poleti ta čas najbolj čist. Vedela je, da je na varnem in da jo še nekdo varuje. Zato je ni bilo ničesar strah. Babica je občasno izvajala vaje vzdihovanja: počasi vzdihneš in počasi izdihneš. Ob enem pa se je odločila, da bo vedno za zaključek odmolila nekaj vrstic za svoje sinove, hčere in mlajše brate ter sestre. Bila je zelo dobra babica in vsi so jo imeli zelo radi. Ko je vsako noč babica to počela na tej klopici, je čez nekaj časa doživela sledeče: počasi se je dvignila, da bi se odpravila v hišo. Obdala jo je močna toplota, ki jo je začutila v vseh svojih sklepih in v hrbtenici. Ustrašila se je: »Kaj je to?!« Odločila se je, da se še malo usede. Toplota, ki se je še vedno držala vseh njenih sklepov in hrbtenice, je trajala kar deset minut. Nato je ta toplota nenadoma izginila. Babica pa je še malce posedela in ugotovila, da je hrbtenica ne boli nič več. Bila je zelo vesela, vendar je to skrivnost čuvala zase. Babica je vsako noč posedala na klopici in čudež te toplote jo je sčasoma povsem ozdravil. Babica je svojo skrivnost zaupala le svojemu doktorju. Žal mu ni bilo nič jasno. Vesel pa je bil, da babica nima več bolečin.

FLOKI MAMA

Floki se je neprestano potepal po mestu. Zahajal je tudi v bližnjo vas. Nikoli mu ni bilo dolgčas. Bil je suh in velik, obenem pa tudi hiter kuža. Imel je veliko prijateljic in prijateljev, ki jih je vsak dan videval. Počutil se je zelo srečnega in svobodnega. Rad se je potepal. Vedno je doživel kaj novega. Dvakrat dnevno pa je zahajal v vas do neke gospe, ki jo je imel za mamo v svoji glavi, saj mu je kuhala tako dobre jedi, da se ni mogel premagati, da je ne bi obiskoval. Vedno je bila zelo vesela, ko je Floki pritekel k njej in se usedel, ji dal taco in počakal na skledo s kosilom. Po nekaj mesecih se je Floki zelo zredil. Ugotovil je, da težko diha in da ne more več tekati, kakor bi želel. Bolele so ga kosti in ni mu bilo več do potepanja. Postal je žalosten, ker se ni mogel več vsak dan potepati in biti neomejeno svoboden. Floki se je odločil, da bo mamo obiskoval samo enkrat na mesec. Dobro je vedel, da ga ima mama rada, ni pa vedel, da ga lahko tako prikrajša pri njegovem potepanju in druženju s prijatelji. Ko se je Floki po mesecu dni prikazal pred mamo, je začutil, da ga je zelo pogrešala. Upal pa je, da je ugotovila, zakaj ga ni bilo tako dolgo.

NATAŠA DEMBSKY:

TOKRAT

Bili so časi iskanj, vem, da se bo vse podrl z novim zamahom, vem, da potrebujem ljudi, vem, da se stvari obračajo na bolje. Ti pa smejiš se v veter, pravljič ni več, val se je razbil na čereh, ni je ladje, ki bi me ponesla tja, kjer sem že nekoč bila. Ljubljana je zavita v sivino. Podobe, kot bi izginile. Danes jočem, ker sem vpeta med nešteto terapij, ker vem, da sence hodijo za mano. A veš, zavetišče v Ljubljani, groza me je tega, nisem poraženka, zavestno gonim kolo. Strah. Pred pogoltnjenjem, pred tem, da se nikoli ne zbudim, pred tem, da me odnese voda. Dež rosi, v sredo sem bila na Miklošičevi ulici. Videla sem zabludele primerke. To, da vidim ljudi in ne čutim, je gon po preživetju. Ne pozdravljam več ljudi, ki hodijo mimo mene. Napihnjena telesa so proizvod kemije, plastičnih metadonskih flašk z redkim sokom. Vem, da bi se lahko ubila. V preteklosti sem se skušala. Sedaj ne več. Te naše ustanove, kaj jaz vem, ti pomagajo do neke mere, potem ne več. Sama sem mnenja, da se vsak lahko ozdravi narkomanije. Morda za kratek čas, morda za vedno. Saj obstajajo brezplačne komune, sama sem bila v eni. Da se, če se hoče. Pot me vodi po spominih, nisem zmogla več, iskanje, preživljanje, sociala, to, da nikoli nisem ušla temu, da se vrtim v krogu. Tokrat bi spet rada odšla, ne vem kam, k tebi, v tvoj objem, se razbremenila naučenih besed, tega, da imajo drugi vedno prav. Pravijo, da narkomani nehajo s heroinom ter pričnejo z alkotom, ne vem, potrebuješ oprijemljive točke, da te ne odnese na drugo stran predora. Lahko je pisati, težko je od tega preživeti, ti zmoreš, jaz ne. Veš, tole interferonsko zdravljenje je svojevrsten pekel, zbadaš se enkrat na teden, potem žreš tablete, veš, da mora biti enkrat konec. Tokrat ne iščem več, se seli vame pomlad, ulice me ne navdajajo več s strahom, izbire me obremenjujejo. V bistvu kar rada hodim k njemu, veliko vem, pa vendar mi to popolnoma nič ne pomaga, da preživim. Odločila sem se, da bom govorila resnico, ni mi do tega, da lažem, kdo sem, vem, da moram žreti tablete, tistega zdrizastega soka z metadonom ne več. Nikamor ne moreš, pa saj v bistvu nimaš denarja, sociala in to, med ustanove si ujet, narava pa kot bi ti bila čisto oddaljena. Ko hodim do lekarne mimo stare hiše, uzrem na stotine inzulinskih igel, nič. Hlad. Zavijem okoli vogala s kretnjami hijene, vem, da se mi ni potrebno več skrivati, pa vendar pritajeno pomislim, tukaj je živel on. Tukaj je izgorela moja mladost. Še se spominjam, ko si mi zabil iglo v veno. Tisto mešanje krvi z rjavkasto tekočino ima svoj čar. Potem utihneš s pogledom. Tebe ne omenjam več. Ti si drugje. Ne poznaš Ljubljane na tak način kot jaz. Izognil si se. In imel si prav.

Utrujena sem od preigravanja vlog. Včasih ne vem, kdo sem. Takrat se zavijem v molk in pred mano se odpre praznina. Tista, kateri se je težko izogniti. Pomislim na razdejanje svoje psihe. Pomislim, da je časov iskanj tokrat za vedno konec. Ti si tam, jaz tukaj in vse je en pofukan krogotok, v katerega sem ujeta. Pa vendar je jutri nov dan.

MRAK

Kot ničlikokrat prej sedim v mraku, poglavje spomini, praznina lista, drobci misli, ki preskakujejo sem in tja. Skušam začutiti naravo, skušam si uprizoriti zaton sonca, morje, jadrnice, ki plujejo po obzorju. Pada, ta polmrak je prečudovit, tišina leze vame, vznemirja me najin zaliv, pesek je med najinimi prsti, ko grebeva in grebeva po pesku ter prepletava najine prste. Bilo je, ni več. Katran je preplaval najin zaliv, nič solz, nič obžalovanja, nobenih jader, le otopelost. Kljub vsemu vztrajam pri tako imenovani nadzorovani norosti. Dogaja se, da življenja ugašajo. V zaporedjih so odšli ti ljudje skozi moj mozaik življenja. Bilo je pet minut glasbe, mrtvaški spreved, nekaj ljudi in potem dolgo nikogar. Ob obrobju spomenikov je bilo videti nekaj zablodelih primerkov, ki so opazovali prizor skozi krvave prste, nekaj ljudi, ki je le zmajevalo z glavo. Nebo je krvavo rdeče, zaliv sameva, glasba je utihnila. Tako so kapljali, niso se ozirali, kaj se zgodi s soncem, ko pade noč, bili so prepričani, da so popotniki po pokrajini izgubljenih iluzij, strah je več, strah pred izginotjem vse bolj in bolj blizu, z vsakim dnevom si bližje smrti, si rečeš, jadra bo potrebno ponovno razpeti, ponovitve, mar so mogoče? Zasovražiš hiše, ki so delo človeških rok, sovražiš zaporedja, smrti, ne živiš več v utopiji, veš, da te plima nikoli ne odnese do peščenega zaliva. Preklinjaš, rad bi se pridružil pijancem in klošarjem, da pozabiš, da je tvoj čas skopo odmerjen. Nisi prepričan, da se za vsako podobo vrne nova, smejiš se vetru, bojiš se, da te bodo roke pograbile, skušal si stakati preprogo iz pajčevine, z domišljijo si si pomagal, nisi se spraševal, kaj se dogaja globoko v tebi, bil je bes, ni bila žalost. Ne moti te, ker se moraš zbadati, ker žreš tablete, ker sanj ni več, ni več. Vse to je strah pred pogoltnjenjem v sleherni vsakdan, ko začutiš ostre robove sveta in ne zmoreš, ne, ne, ne zmoreš zapluti v boljši jutri.

JON ARAMIS:

010
KRALJI
ULICE

*

In to je še vse,
kar se je zgodilo,
skrivnosten mir
preplavlja z milino,
ko se zaveš
celotnega vesolja,
pot naprej
in reke se zlivajo
v morje.

Dan,
ko kot
bojevnik luči
trdno stojiš
na zemlji,
ko z glasom iskrenosti
zapoješ pesem
na koncu poti,
trenutek,
ko je vse pozabljeno,
vse z ljubeznijo
je tako živo resnično.

*

Tista vsa jesen
v jutru,
barve zbliževanj,
skozi okno
ljubezen v dotiku.

To je vse,
kar je,
v oko te je dalo,
poljubilo sredi čela,
ti vrnilo energijo,
kar je s tvojih misli,
v naravo.

*

Nekoč,
za časa življenja
materija v energijo,
hitrost zmagovalka,
vse, kar živi,
se v energijo spreminja.

Planeti
in vse v višjo zavest
je prestopilo,
zlata doba
in upanje na obzorju,
pogledi ljubezni iz oči
vsemilosti.

Foto: Matilda M. Dobro

ČRTOMIR CLONSKY:

O AVTORJU

Črtomir Clonsky se je rodil na Miklavžev večer tistega leta, ko sta Nemčija in Izrael navezala diplomatske odnose, pisati je pričel v letu, ko so ubili Kennedyja, prvo pravljico Trije čarovniki pa je napisal ob koncu vietnamske vojne, ko je še drgnil šolske klopi. V gimnaziji se je pridružil alternativnemu demokratičnemu punkovskemu gibanju in ustanovil skupino Gruzinski brki, ki se je po treh letih razbila, ker sta dva člana naredila samomor, avtor pa je moral v Nišu prijeti za kalašnikov. Ko se je vrnil v Psihiatrično državo na sončni strani Alp, se je komunizem pričel razgrajevati, padla sta železna zavesa in berlinski zid, Gruzinski brki pa so vstali od mrtvih pod novim imenom Depresija. Živi in ustvarja v glavnem mestu zdaj neodvisne Psihiatrične države.

011
KRALJI
ULICE

PSIHIATRIČNA DRŽAVA NA SONČNI STRANI ALP

UVOD

Po Veliki Vojni je bil svet razdeljen na državo Raj, kjer sta se cedila med in mleko, tamponsko državo Utopija in državo, ki je bila popolno zlo – Psihiatrično državo na sončni strani Alp. Trgovski potnik John Smith dobi sporočilo, da se v Psihiatrični državi na sončni strani Alp dogajajo srhljive stvari in vedoželjnost mu ne da miru, zato se odpravi tja raziskovat gensko mutantsko farmo in iskat pogrešanega dečka iz države Raj, po imenu Whiteboy Engineer.

1. PISMO

Iz Psihiatrične države na sončni strani Alp je John prejel neoznačeno kuverto z najbolj bizarnimi slikami, kar jih je kdajkoli videl. Pismo je poslal anonimni informator, ki se je podpisal enostavno kot Osvoboditelj. Svoje slike je opisal v delih Neverjetni eksperimenti v Psihiatrični državi, Skrivnostna genska farma, Preboj ali nočna mora? Včasih je John dobil kakšne informacije iz Psihiatrične države na sončni strani Alp. Ko je bral pismo, ki je opisovalo slike, je bil zgrožen. Njegov informator je trdil, da v Psihiatrični državi obstaja gensko mutantska farma, ki leži na njenem jugu blizu mesta Mix. Osvoboditelj je še napisal, da bo, če bo le mogoče, našel pogrešanega Whiteboy Engineerja. Na tej farmi je z lastnimi očmi videl vse mogoče gensko mutirane kreature. John je informacijo najprej preveril pri Ministrstvu Psihiatrične države za zunanje zadeve, kjer mu niso znali povedati nič. Dejali so mu, naj se obrne na Ministrstvo za obrambo. Od tam so ga poslali k doktorju Blazeju, ki dela v Psihiatričnem centru. John je nemudoma poklical Genski internacionalni institut v državi Utopija. G. I. I. je neodvisna ustanova, ki kontrolira genske eksperimente povsod po svetu. Znanstveniki iz države Utopija in države Raj so se zbrali in takoj poslali ostro noto Ministrstvu za zunanje zadeve Psihiatrične države. Tudi od svojih prijateljev s Psihiatrične akademije v Psihiatrični

državi niso izvedeli skoraj nič o tej gensko mutantski farmi, zato so sklenili, da John odpotuje v Psihiatrično državo in tam naveže stik z doktorjem Blazejem, po možnosti pa še z Osvoboditeljem.

Ko je John brskal po dokumentih na Genskem inštitutu, je odkril dosjeje o doktorju Blazeju in doktorju Blatniku, ki sta študirala v državi Utopija. Po diplomi iz psihiatrične znanosti je bil doktor Blazej zaposlen na Obrambnem ministrstvu Psihiatrične države. John je s prvim vlakom nemudoma odpotoval v Psihiatrično državo.

2. PRIHOD

Psihiatrična država leži nekje na sončni strani Alp. Tujec, ki pride v to državo, potrebuje posebno dovoljenje. Dovolilnico. Naš John prihaja iz države Raj in je poklicni trgovski potnik. Vozil se je na vlaku, oblečen je bil v sivozeleno obleko. Klobuk je držal v desni roki poleg kovčka z dokumenti. Vlak je stal ob edini vpadnici v Psihiatrično državo. John je bil sam v kupeju, če ne štejemo starejše gospe, ki je živčno nekaj pletla. Bil je polmrak in tujec je pogledal skozi okno kupeja. Vse okrog je bilo obdano z žičnato ograjo. Ograja je bila visoka več kot tri metre. Na vrhu je bila razdeljena v obliki črke V. Na vsaki strani ograje je bil narejen petmetrski pas iz mivke, na kateri se je poznala vsakršna sled živali ali človeka. Poleg tega so na vsakih petdeset metrov stale stražarnice in stražni stolpi. Na vrhu stražnega stolpa je bil močan žaromet. Carinikom se ni nikamor mudilo.

Policist je vstopil v kupe in premeril Johna od glave do nog. John mu je pokazal dovolilnico, policist mu je s kretnjo roke pokazal, naj dvigne glavo in mu z žepno svetilko posvetil v obraz.

»Greste na obisk?« ga je vprašal policist.

»Da,« mu je suho odgovoril John.

Policist mu je v dovolilnico pritisnil žig, vrnil potni list in mu dal list z navodili obnašanja v Psihiatrični državi. Tujec je potni

list spravil v kovček, list pa je prepognil in ga vtaknil v žep suknjiča. Carinik mu je vzel prstne odtise, košček las za gensko kontrolo, potni list pa je registriral v računalniku. Hip zatem so se vrata kupeja zopet odprla in prodajalec pijač je glasno vprašal:

»Boste kavo ali čaj?«

Bil je neobrit in oblečen v rahlo umazano belo haljo. Na zavihku halje je nosil značko z napisom Z Vrhovnim nam gre bolje.

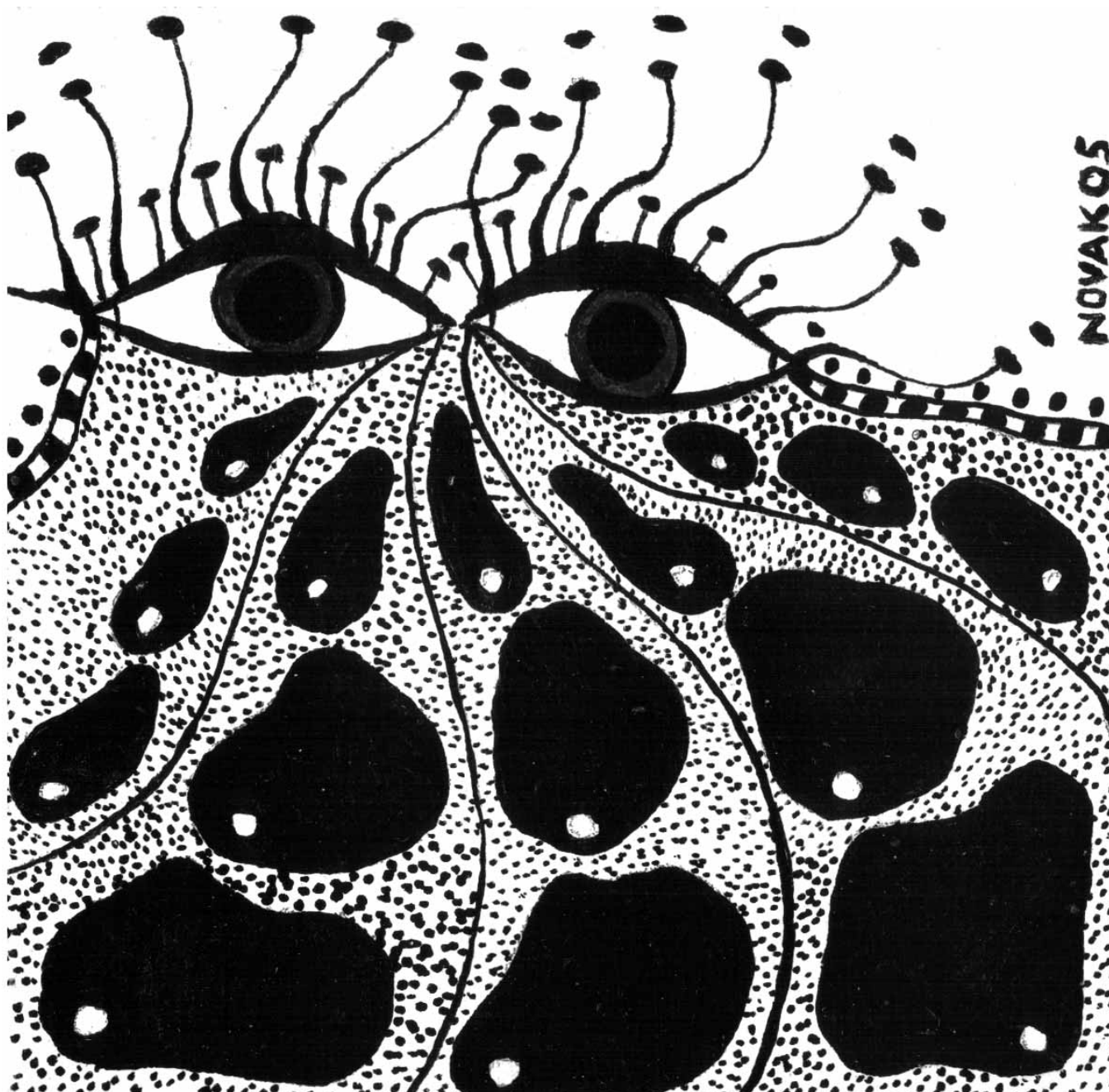
John je le zamahnil z roko in prodajalec je s svojim vozičkom odšel. Vlak je stal na meji v Psihiatrično državo najmanj eno uro. Vse so počasi, podrobno in natančno pregledali.

Naposled se je vlak premaknil skozi sivo pokrajino. Ob progi

so stali veliki panoji z napisi Z Vrhovnim nam gre bolje, Starši prijavite svoje otroke k pouku psihiatrije, Brani nas vrhovni, Z Vrhovnim do končne zmage, Psihatrija mora postati last vseh državljanov Psihiatrične države. Poleg napisov so bili veliki plakati znanih osebnosti in glavnih vodij Psihiatrične države z napisom Država skrbi za pogozdovanje. Počasi se je danilo.

Na postaji Hans je v kupe vstopil moški z rdečim obrazom, rdečkastim nosom in velikimi brki. Bil je v zeleni lovski obleki in prestavil se je kot Fritz. John ga je le nemo pogledal. Fritz je mrmral predse in pil poceni žganje znamke Zmaga. Ponudil je žganje tujcu, John se je zahvalil in odvrnil, da ne pije.

Ko je na postaji Glavna tujec hotel izstopiti, se je že danilo

in zgodil se je manjši incident. Nenadoma se je zaslišal hrup in v kupe so pridrveli trije veliki tehniki in nekakšen majhen psihiater, vsi v belih haljah. Psihiater je bil trebušast in je imel majhne okrogle naočnike. Tudi on je imel na zavihku srajce značko z napisom Z Vrhovnim nam gre bolje. Dva tehnika sta zgrabila Fritza, ga zbasala v prisilni jopič in ga nasilno odnesla iz kupeja. Zunaj je že čakalo vozilo z oznako Rdečega križa. John je prebledel in mirno izstopil. Na postaji je sijalo dopoldansko sonce. S kovčkom in plaščem se je napotil proti izhodu. Vozilo Rdečega križa je z utripajočo lučjo odpeljalo Fritza. Tujec je počasi odšel proti avtobusu številka 99 in se odpeljal proti koncu mesta. Tam je živel njegov prijatelj iz študentskih let. Skupaj sta študirala psihiatrično znanost v državi Utopija.

John je nemo gledal androidna bitja, ki so se drenjala na avtobus, mrko in topo buljila ... in iz ust jim je smrdelo po poceni žganju.

Ko je izstopil na postajališču, ga je neki obritoglavc prosil za pet lip, češ, da nima za pivo. John, ki je odlično govoril jezik Psihiatrične države, mu je odgovoril, da še ni menjal denarja. Iskal je ulico Velikega vodje številka 13. Ko je vstopil skozi vrata bloka, je zasmrdelo po žveplu. Nekaj otrok se je igralo v veži. Metali so kovance ob steno, to je bilo menda »fucanje«. Veža je bila vsa popisana z grafiti, kot na primer Dol z Vodjo. Ker je bilo dvigalo pokvarjeno, je odšel po stopnicah v drugo nadstropje. Pozvonil je pri doktor Blazeju. Glas zvonca je bil rezek in je odmeval po stanovanju.

3. PRI DOKTOR BLAZEJU

Čez nekaj trenutkov je vrata odprla žena doktor Blazeja:

»O, vi ste,« je dejala, »le naprej«.

Cedila se je od prijaznosti in oči so ji čudno žarele: »Pričakuje vas doktor Smith.«

John je vzel klobuk z glave, Micka pa je vzela njegov plašč, kovček in klobuk. Vse stvari je odložila v predsobi. Doktor Smitha je povabila je v dnevno sobo, kjer je udobno v naslonjaču sedel doktor Blazej. Kadil je cigaro in z užitkom pihal predse. Odložil je Psihiatrični vestnik in z doktor Smithom sta se pristrčno pozdravila. John je sedel nasproti njega, žena pa je šla pripravljat kavo. John se je najprej malo razgledal po sobi.

Tudi doktor Blazej je imel na steni plakat Vrhovnega. Vrhovni je gledal s plakata, kot bi vse nadzoroval. Brki so mu štrleli na vsako stran obraza in lase je imel sivočrne, z rahlim nekako ciničnim nasmeškom na obrazu.

Doktor Blazej je pripomnil: »V resnici je manjši, kot je videti. Vsaj tako pravijo. Tako se govori med ljudmi. Kasneje si lahko ogledava videokaseto s posnetkom njegovega zadnjega govora. Boš videl, kakšne voditelj je! Pravi!«

Doktor Blazeju so oči kar žarele od navdušenja, ko je govoril o teh rečeh. Pod sliko je bil ličen napis: Moramo več in bolje delati!

Medtem je žena prinesla kavo. John se je vljudno nasmehnil in rekel, da kave ne pije.

»Nič zato,« je rekel doktor Blazej. »Vem, da je nisi nikdar pil. Vedno si bil skromen.«

John si je zaželel kozarec vode. Doktor Blazej je malce umolknil, medtem ko je nalival kavo. Hip nato se je razgovoril o svoji službi v Psihiatričnem centru. Z žarom in poln ponosa je govoril, kako se je prebil do primarija oddelka politično sumljivih. Tam dela samo mlad preverjen partijski kader. John ga je mirno poslušal.

Doktor Blazej je svojo pripoved končal: »Vse je računalniško vodeno. To nadzoruje On. Asistira mu Rot. Njiju ni še nihče videl. Če hočeš, greva jutri v Center.«

John je vljudno dejal, da ga ogled Centra zelo zanima. Globoko v sebi pa si je mislil, da se mora sestati z Osvoboditeljem.

Počasi pa se mu je že svitalo, da doktor Blazej le ni navdušen nad poslom, ki ga opravlja.

4. SKRIVNOSTNO SPOROČILO

Johnu je Blazejeva soproga pripravila sobo. Soba je bila majhna in je imela le tri stare kose pohištva: posteljo, nočno omarico in stol. John je bil utrujen in si je želel spanca. Žena doktor Blazeja mu je rekla, da ga more kot gosta prijaviti na Ministrstvo za tujce. John je odvrnil, da bo ostal le tri dni. Ženska je šla v sobo in zaprla vrata. John si je odpel ročno uro in jo položil na nočno omarico. Kazala je pol šestih. Skozi okno je prihajala svetloba večernega sonca. John je zagnil zaveso in se ulegel na posteljo. Skozi okno je vel vonj po svežih murvah. Nenadoma je potegnil hladni piš in John je zaprl okno. Vrata nočne omarice so bila odprta in John je ven vzel knjigo Uvod v psihiatrijo. Nenadoma je iz nje padel listek in na njem je nekaj pisalo v jeziku države Raj.

John ga je pobral s tal, in ko ga je prebral, ga je prešinilo. Pisalo je: »Dobiva se v mestu Mix pri mlinu. Podpis: Osvoboditelj.« Toda presenečenje je prišlo šele kasneje. John je listek spravil v notranji žep suknjiča. Bil je polmrak in upal je, da mu tajna policija ni na sledi in da ni pod kontrolo. Odložil je knjigo na nočno omarico. Upal je, da doktor Blazej ni ničesar posumil in zaspal.

5. JUTRO

Zjutraj ga je zbudilo jutranje sonce, ki je prodiralo skozi okno. Na polici ga je čakala skodelica kave Zmaga in na krožniku kruh z margarino znamke Pacient. Hitro je pozajtrkoval in se oblekel. Vstopila je žena doktor Blazeja, mu voščila dobro jutro in pospravila po omarici. Odšel je v kopalnico in se pogledal v ogledalo. Bil je bled kot stena. Prhal se je z mrzlo vodo in v glavi mu je odmevalo sporočilo prejšnjega večera. Doktor Blazeju ni nič omenil. Bilo je dopoldne in doktor Blazej ga je pozval na partijo šaha, čeprav John ni igral ne kart ne šaha. Doktor Blazej je to seveda vedel in bil je dobre volje. Žena je nekaj šarila po kuhinji.

Doktor Blazej je rekel: »Včeraj smo imeli NNNSP – nič nas ne

sme presenetiti. V naši Psihiatrični državi je bilo polno ljudske milice in ljudstva po cestah.«

Johna to ni niti najmanj zanimalo, saj je že vedel, da je vse skupaj proizvod bolnih idej bolnega vodje. Doktor Blazej je z navdušenjem govoril, pozabil je celo izprazniti pipo. Nato je nenadoma prekinil in vprašal Johna, kaj bi si rad ogledal: valilnico, psihiatrijo ali laboratorij?

6. PSIHIATRIČNI CENTER

Odšla sta do Blazejevega trabanta in se odpeljala do predmestja. Na koncu mesta je stala psihiatrična ustanova Centralna psihiatrija ali Center. Dan je bil lep in v zraku je bilo veliko vlage. Z vsakega droga in z vsakega drevesa so visele zastave, ceste so bile prazne in le tu in tam je pripeljal kakšen avto. Doktor Blazej je dejal Johnu, da je tam polno policistov v civilu in redarjev. Glavni psihiater, direktor bolnice, je na izpopolnjevanju v Bad Forschau.

»Zato ti bom jaz pokazal nekaj novih tipov, najnovejše miselnike, jokulatorje, turbulatorje ...«

Prišla sta na glavno cesto, ki je vodila v psihiatrično ustanovo, in nato zavila v ozek drevored. Na koncu drevoreda sta bili kontrolna točka in zapornica. Doktor Blazej je policistu pokazal izkaznico. Ta je pogledal Johna, zamahnil z roko in zapornica se je dvignila. Center je bil ogromen kompleks z lastno kuhinjo, računalniškim centrom, vse pa je bilo obdano z žico. Avtomobil sta pustila pred vhodom v stavbo A. To je bil zaprti oddelek ali tako imenovana Sprejemna. Dežurni psihiater Blatnik je že čakal pred vhodom. Bil je majhen, čokat in plešast, nekaj sivih las si je česal nazaj. Kadil je cigarete znamke Slava. Nosil je belo haljo in cikle. Pri sebi je imel prenosni telefon, živčno je pozdravil doktor Blazeja, Johna pa sploh ni pogledal. V Blatnikovih očeh je bilo opaziti nekaj nezaupljivega. Odšli so v pisarno dežurnega. Notri so bili pisalna miza, trije stoli in klop. Na mizi je stal pepelnik ... in Blatnik je naročil dežurni sestri, naj skuha kavo.

Ko so čakali na kavo, je doktor Blazej vprašal Blatnika: »Kako so kaj politični pacienti, so mirni?«

Blatnik je iz omare potegnil cenjeno žganje Victory ter ga ponudil Blazeju in Johnu. Blatnik se je prisiljeno nasmehnil: »Pijte, saj je uvoženo iz države Utopija.« John je dejal, da ne pije alkohola, namesto njega pa sta doktor Blazej in doktor Blatnik z veseljem zvrnila dva »štamprla«. Nasploh sta bili največji zabavi psihiatrov pitje in seks z medicinskimi sestrami. Tudi Blatnik se je očitno rad zapiljal. Končno je sestra z izbuljenimi in namazanimi očmi prinesla kavo. Doktor Blazej in Blatnik sta nekaj govorčila med seboj, Blatnik je pogledal Johna ter ga vprašal, ali ima kot državljani države Raj dovoljenje ministrstva Psihiatrične države za zunanje zadeve, da obišče psihiatrično ustanovo. Doktor Blazej se je nasmehnil in rekel, da ga je sam pripeljal na svojo odgovornost. Ko so popili kavo, so šli na ogled po Sprejemni. John si je končno lahko ogledal to tovarno zla in dehumanizacije.

7. DOSJE WHITEBOY ENGINEER

Vstopili so v tako imenovani sprejemni oddelek. Bilo je zatohlo in dnevni prostor je razsvetljevala neonska luč. Pacienti so spali in smrdelo je po krvi. Doktor Blazej je navdušeno začel razlagati: »Vidiš, to je naš centralni oddelek. Povezan je po kanalih z vojaško policijo. Od tu je nemogoče pobegniti. Uslužbenca preverja genska in politična policija. Na oknih so rešetke. Prostor je tudi elektronsko zavarovan – za vsak primer, če dobimo kakšne leteče stvore. Sicer pa kmalu dobimo novo tehniko, nove bolničarje, robote, prave hruste, ki so samoupravno vodeni. Zadnja generacija in zadnji krik tehnike. Naš lastni razvoj,« je še pripomnil.

»Ali ti povem, kakšen je bil projekt Sadoslavija, ki smo ga imenovali po našem internem bifeju? Naredili smo, da gre duša iz mrtvega telesa, potem smo truplo oživili. V telo smo dali recimo mašinsko stvorsko glavo, ali pa smo v mašinsko stvorsko telo vtaknili dušo živega človeka. Temu smo rekli predelava,« je predaval doktor Blazej. »Lahko jim naredimo tudi popolno slepoto. Mi smo mojstri svojega poklica.«

Nato mu je pokazal nekaj dušilcev, jokulatorjev, štekov in klikerjev, čipov in podobno šaro. Pokazal mu je še vzgajalnice, pomanjševalnike, trone, energilnike, povečevalnike, staralnike, merilnike, klipe, turulatorje ...

Jokulator je posebna priprava z anteno, po kateri se da vcepljati misli. Z njo lahko delajo tudi tumorje v glavah. Miselnik je na določeni frekvenci bral misli in preko miselnega oddajnika tiskal na papir; to so bili najnovejši izumi psihiatrične države. Odšli so v sobo za jemanje krvi. Bila je sterilno čista, le oprema je zgledala nekam zguljena.

»Tu je le nekaj upornikov in političnih ubežnikov ter tistih, ki ne žele k vajakom. Nato jih obdelamo z injekcijami droge, tabletami petkrat na dan. Seveda jih kloniramo iz krvi tujcev in jim pripravimo možgane,« je razlagal doktor Blazej.

Kloniranje poteka po posebnem postopku v Vzgojalniku. Prišla je sestra, jemala zeleno gosto snov in jo dajala v injekcijo. To je bila Energija. Doktor Blazej je nadaljeval svojo pripoved: »Seks po starem načinu je prepovedan, vsi kupujejo le še klone in robote, vse drugo je seksualni zločin. To, kar mi počnemo, je umetnost in umetnost je zločin.«

Vsi psihiatri so bili hipnotizerji. Doktor Blazej se je gromko zasmel in pokazal je nekaj slabih zob, ko je John hotel stopiti v šok sobo in arhiv. To je opazil doktor Blazej in dejal, da ima ključ od arhiva le Nadzorni. Pač pa si lahko ogleda, kako dajejo električni šok brez narkoze. Johnu se je to gabilo, zato je odklonil, češ, da ga to ne zanima.

Doktor Blazej je povabil Johna na seanso s pacientom na kontroli: »Lovil sem ga po vsej Psihiatrični državi. Pri sebi je imel magično pištolo, ki je bruhala ogenj.«

Vstopila sta v sobo in tam je bil pacient, ki ga je John srečal na vlaku, Fritz. Doktor Blazej ga je vprašal:

»Še pijete?«

»Da.«

»Ste nespečni?«

»Da.«

»Imate prijatelje?«
»Ne, vse sem izgubil.«
»Kako služba?«
»Nimam.«
»So elektrošoki pomagali?«
»Da in ne.«
»Vas boli glava?«
»Da.«
»Vzemite te tablete Multiflex in pridite čez mesec dni poročat, kako se počutite.«
»Ko bom Fritz a devetič ulovil, mu bom pokvaril psihofizični

razvoj z Multilux tabletami. Energija mu namreč prihaja v valovih.«

Ko sta prišla na hodnik, je doktor Blazej zopet navdušeno pripovedoval Johnu: »Policisti v naši Psihiatrični državi so vsi toplovodarji. Sicer med seboj ne koitirajo, toda žive po dva in dva v celicah, Fritz pa se lahko transformira iz ženske v moškega, je nekakšen gumijast človek. Paciente tudi cepimo, vzamemo jim kri in pogledamo gensko sliko, lahko jih tudi zaklenemo – miselno in dobessedno – najraje pa delamo klone iz krvi državljanov Utopije.«

Nato sta vstopila v sobo z dosjeji. Tu so bili velika železna

omara, miza in stol. Ni bilo oken. V tej omari so bili dosjeji, registrirani pod šiframi Neznanih. Blazej je vzel ključ, odprl omaro in slučajno vzel ven dosje pod črko W. Ven je padlo nekaj listov v zelenem ovitku. Na listu je pisalo: White boy, engineer. John se je zdrznil, rekel pa nič. Doktor Blazej tega ni opazil. Nenadoma je rezko zatulilo in na steni je začela utripati rdeča luč.

»Kličejo me na drug oddelek,« je dejal. »Kasneje ti pokažem še laboratorij in luknjo – mrežo.«

Odšla sta in doktor Blazej je odšel telefonirat. Johnu pa je stalno šel po glavi tisti dosje z napisom White boy, engineer. Vrnil se je čez pet minut in dejal: »Gospod John, moral vas bom peljati v hotel.«

Hotel se je nasmehnil, John je skomignil z rameni in dejal:

»Viza mi velja tri mesece.«

»Drugič vam pokažem klonirnico,« mu je dejal doktor Blazej.

Odšla sta do avta, doktor Blazej ga je odpeljal proti hotelu.

Medtem je zopet navdušeno govoril: »Delanje otrok po starem načinu je tu prepovedano. Spolnost ni dovoljena, je le privilegij višjih. Tu delamo otroke iz epruvete, vzgajamo jih v vzgajalniku. Vsi kupujejo le še klone in robote ali celo humanoide. Veste, naša družba je razdeljena v kaste, najvišji smo psihiatri, najnižji so pacienti. Saj poznate tisto geslo: »En veliki vodja – psihiater, ena psihiatrična država, milijon pacientov.« Totalitarizem čez vse. Mi v Psihiatričnem centru združujemo delo in sredstva. Sreče vam v Psihiatrični državi ne more dati nihče razen psihiater.«

Globoko si je oddahnil in zavzdihnil: »Imamo še valilnico ali klonirnico, ki se uradno imenuje Inštitut za gensko fiziologijo. Uvažamo kri in delamo genske mikse, na primer med človekom in prašičem. Članek o tem si lahko preberete v zadnji številki revije Psihiatrična znanost. Lahko pa si preberete tudi knjigo Vrhovnega, glavnega ideologa, biblijo Psihiatrične države: Razvoj psihiatričnega vprašanja v Psihiatrični državi na

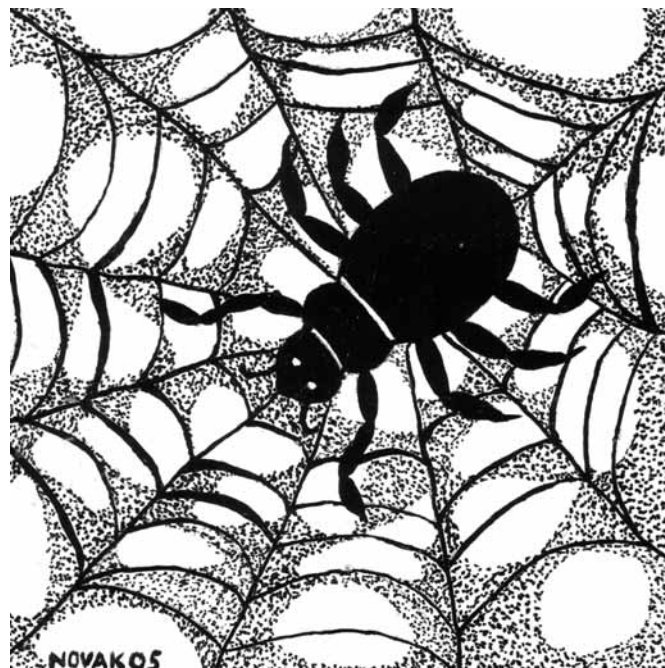
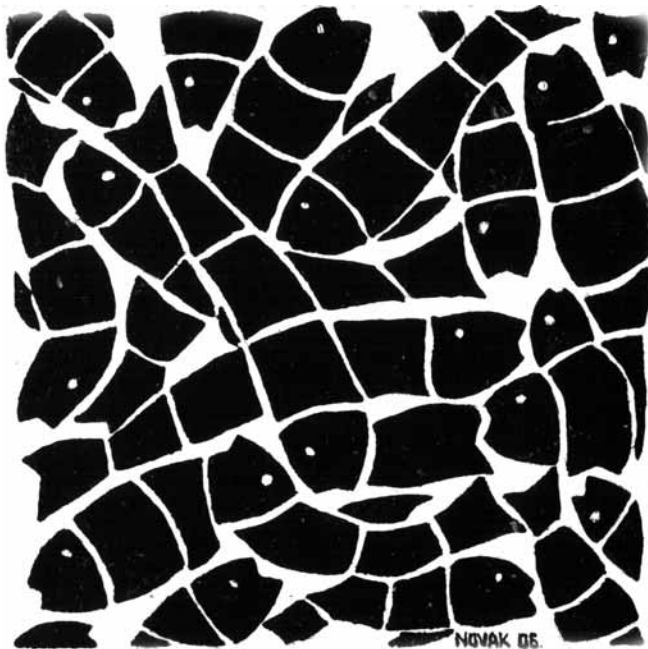
sončni strani Alp. To, kar vam zdaj govorim, dragi prijatelj, je neuradno in vojaška skrivnost.«

Doktor Blazej je Johnu pokazal nekaj fotografij in John je na njih takoj prepoznal mutante iz Osvoboditeljevega pisma.

»Tako imenovana prašičja farma pa je na jugu države,« je še dodal doktor Blazej.

Johnu se je gnusila sprevržena logika psihiatrov Psihiatrične države.

»Mi smo inženirji človeških duš, to je državni servis. Točujemo obnašanje pacientov. Izzovemo lahko tudi umetni epileptični napad, spomin lahko zbrisemo ... Odpremo jim podzavest, vcepimo jim serum resnice in potem povedo vse. Potem jim po nevidnih kablji dolivamo v možgane kemične snovi, ki so v bistvu karakterne lastnosti – norost, histerijo – in to kadarkoli in kamorkoli gredo. Vedno jih imamo pod kontrolo. Za reglerji je glavni tehnik z imenom Mudžahedin. Saj me razumete, dragi prijatelj?« je še dejal doktor Blazej. »Cenzure uradno ni, cenzura smo mi vsi. Naše geslo je: Psihatrija v svrhu narodnega zdravja in nemogoče je mogoče. To smo mi.«

8. HOTEL

Prišla sta do hotela Zmaga in John je na recepciji dobil številko sobe 999. To je bil hotel za tujce, domačini tja niso imeli vstopa. V sobi sta bila tudi telefon in televizor. Doktor Blazej mu je dal domačo številko, ga prijazno pozdravil in odšel. Hotel je bil res prvovrsten. John se je stuširal in odšel v bar v pritličju. Naročil je vodko Velikega vodje, roko potisnil v žep in našel listek z Osvoboditeljevim sporočilom. Nad šankom je bil velik napis: Alkohol je smrtna kosa prebivalcev Psihiatrične države!

Obrnil se je in nenadoma se je vanj zaletela natakarka s polnim pladnjem piva. Kozarci so popadali na tla in se razbili.

»Joj, oprostite,« je dejala.

John se je očistil in odšel v sobo. Natakarka je prišla za njim in se opravičevala. John je šele sedaj opazil, da je prava lepotica, modrooka in svetlolasa, kakih dvajsetih let. John se je preoblekel in pričel gledati televizijo. Na programu je bil kviz in glavna nagrada je bila sedem dni psihiatričnih uslug. Nastopajoči v kvizu so se obtoževali med seboj. Na televiziji so se izmenjavali tudi pevci in pevke, ki so peli hvalnice Vrhovnemu in opevali lepote psihiatrične države. Slavna pop pevka je pela pesem Brez psihiatra mi živeti ni, trije psihiatri pa so plesali striptiz. Najbolj je vžgala pesem *Vrhovni, samo cveče, dok se Vrhovni ovom zemljom kreče, psihiatri nikom robovati neče*. Tajna policija pa ga je stalno opazovala, televizija je bila namreč retrovizija – gledalnik.

9. ŠEFI SE SESTANEJO

Medtem ko se je John mudil v hotelu, so se sestali šefi. Sestanek je bil tajen, vendar je bila na nogah vsa država. Bilo jih je šest – čakali so sedmega, Vrhovnega. Navzoč je bil predstavnik vojske, notranjega ministrstva, tajne policije, predstavnik mentalnega zdravja, šef mejne policije in šef redarjev. Bili so malce nervozni.

»Kaj naj naredimo s tem tujcem – Johnom? Naj ga likvidiramo?« je predlagal general.

Šef redarjev je odgovoril: »Pravkar mi je telefoniral šef propagande. Dali ga bomo v časopis pod šifro in stalno mora biti pod kontrolo. Stanovati mora v hotelu, tisti doktor Blazej, psihiater, pa bo dobil ukor. Meni se zdi najboljša rešitev, saj tako ali tako ni nevaren.«

Šef redarjev je hotel še nekaj reči, vendar je iz spoštovanja umolknil. Skozi oblazinjena vrata je v sobo brez oken vstopil mož nizke rasti, čokat, v civilu in že sivolas, prijetnega videza. V roki je imel torbico. Imel je hladne modre oči in bilo je res, kar so govorili, da bi zanje potreboval orožni list. Vsi so mirno vstali. Bil je on – Vrhovni. Po slikah sodeč, ki so visele po celi državi, bi dejali, da to sploh ni Vrhovni, če bi ga kdo videl. Toda bil je on. Sestanek se je lahko pričel. Razpravljali so debelo uro in rit jih je že bolela, nato pa so se zedinili: »Dali ga bo v pomanjševalnik in ga pomanjšali.«

10. PODZEMLJE

John se je prebudil naslednje jutro. Odšel je k šanku, popil kavo in ves dan hodil po sivem tujem mestu. Zvečer je šel v podzemlje. Vstopil je v neki rock klub. Vzdušje je bilo naelektreno, pivo je teklo v potokih in tudi John ga je naročil. Nato je opazil, da ga gleda neko dekle. Okrog oči je bila namazana. Lase je imela v punk stilu, na sebi je imela črne najlonke, mini krilo in jakno.

»Saj to je vendar dekle iz hotela,« se je domislil John.

Dekle je pristopilo k njemu in mu zašepetalo na uho, naj gre z njim. Peljala ga je ven iz lokala v neko sobo. Hip je počakal, dekle je zgledalo prestrašeno. Vstopil je velik človek s svetlimi lasmi in svetlo brado ter dejal: »Pozdravljen, John!«

John ni rekel niti besedice.

»Vem, odkod si in kaj iščeš. Jaz ti lahko pomagam. Pravijo mi Hipnotizer. Jaz sem ti pustil listek v knjigi, jaz sem tisti Osvoboditelj.«

John je dal roko v žep suknjiča, toda listek je izginil.

»Tistega fanta bom našel in ga pripeljal k vam nazaj v deželo Raj.« Z roko je pomignil dekletu, naj gre.

»Boš kaj spil, John? Tu na črni borzi se dobi vse.«

John še vedno ni nič rekel, nato pa se je usedel in dejal:

»To je na jugu Psihiatrične države. Vse boste izvedeli.« Nato sta govorila pozno v noč.

»Prejšnje prebivalce Psihiatrične države so psihiatri vse cepili in označili, vsi so v getih in v Podzemlju. Pobrali so jim knjige in uničili narodno identiteto. Pazi se predvsem tako imenovanih letečih stvorov,« je dejal Osvoboditelj Johnu.

»Telepatsko so povezani s Centrom. Ko v mislih rečejo, naj jim dajo energijo ali jih naredijo nevidne, jim dajo letenje ... Lahko celo izginejo ali pa se spremenijo v muho. Vodení so na reglerje. Nekaj naših iz uporniške scene so zlomili in jim oprali možgane. Posebej se pazi psihiatra Arnolda Arnoldiča, ki je eden glavnih, ker ima tudi ime. Vozi se okrog z avtomobilom Rdečega križa in išče žrtve. Vodi jih v Psihiatrični center in tam opravlja na njih poskuse, na primer daje jih pod tlak, vceplja injekcije, priklopi jih na elektrode in jim sprogramira možgane. Tak človek se potem zbudi čisto nov, nato pa ga vodijo po radijskih valovih in imajo nad njim totalno kontrolo. Arnoldič je eden najbolj odlikovanih psihiatrov Psihiatrične države. Je temne polti, nosi očala, škili in je plešast.

Nekoč sem ga videl, ko je pomignil nekemu pacientu, ki je bruhal po močnih dozah: »Ti, pridi sem!« Pacient je pritekel

kot poslušen pes, po vojaško pozdravil: »Izvolite, gospod psihiater!« Arnoldič se je sadistično zakrohotal in dejal: »No, ta je že dober. Je v redu, bil je na prevzgoji.« Njihovi psihiatrični vohuni so razpredeni po vsej Psihiatrični državi kot nekakšna hobotnica. V podzemnem mestu Mix so ugrabljeni ljudje iz države Utopija. Delajo kot sužnji za hrano, kontrolirajo jih nadzorniki, ki so pravzaprav ljudje-prašiči. »Futer« pa lahko delajo le pooblašeni. Lahko ti ponudim The Best Energy ali kakšno drugo uvoženo pijačo iz države Utopija.«

Osvoboditelj je govoril naprej: »V mestu Mix jih potegnejo v miniaturno škatlico – center, nato jih pripnejo na miselni stroj in v tisti škatlici jim lahko pričarajo vse mogoče lepote, a vseeno so v sofisticiranem taborišču. Tam imajo pospešen čas, delovni čas je daljši, industrija pa dela hitreje. Psihiatri delajo po petletnem planu X in imajo kvoto, koliko jih morajo spraviti notri.«

Johna so ven odpeljali Hipnotizerjevi prijatelji. Šel je skozi park pri hotelu, ko so ga napadli nekakšni komarji, nekakšna metamorfozna bitja. John je začutil pik, nato pa se je udaril po licu. To so bili pravzaprav genetsko klonirani, v laboratorijih vzgojeni vohuni Psihiatrične države. Odšel je proti hotelu in ni opazil luči, ki so švigale za njim. Odšel je spat, bil je malce okajen od piva.

11. PUNK DEKLE

Vrata v Johnovo hotelsko sobo so se odprla in notri je hujsknila neonska svetloba. John je že dremal, toda deklet iz hotela se je tiho, po prstih prikradalo noter in dejalo: »Gospod, ali spite?« John se je zdrznil in se nasmehnil. »Gospod, vseh ste mi,« je dejalo deklet, »predvsem pa vaš pogum.« Bila je oblečena kot v rock klubu in bradavice so ji silile skozi prosojno črno majico. Prijela ga je za roko, John se ni branil.

»Če čakate na kaj dobrega, ne čakajte predolgo,« se je nasmehnila. Pričela sta se ljubiti. John ji je nežno slekel črne najlonke. Deklet si je razpustilo svetle lase in si obrisalo šminko z ustnic. Slekla si je spodnje hlačke, bila je že mokra in tiho je vzdihovala, ko sta pričela. John se je sprostil, njegovo telo je trznilo, ko sta skupaj končala.

»Hvala bogu,« je dejala. »Da sem spala z vami, je namreč tu prepovedano. Spolni odnosi so rezervirani samo za višje psihiatre.« Prižgala je cigareto in se ulegla zraven njega:

»Psihiatri so mi vcepili Papier in črno snov, zato mi letijo iz glave napisane knjige: torej pišem in ne pišem.«

Od sreče je pričela tiho jokati in solze so ji po licih tekale v ušesa. Z roko ga je božala po trebuhu in pričela tiho peti pesem Lepo je v naši Psihiatrični državi biti mlad.

12. ODHOD DOMOV

Drugo jutro se je prebudil poln vtisov, odločen, da gre. Prostor v postelji poleg njega je bil prazen. Strežaj mu je spakiral prtljago, prinesel zajtrk, nato pa se je odpeljal na letališče. Na letalu ga je

pričelo zvijati.

»Ali je bilo usodno pivo?« je pomislil. »Ali kava pri doktor Blazeju?«

Čutil je, da ni pravi in isti John Smith. Pogledal je sliko v svojem potnem listu. Nenadoma so prekinili radijski program in trd glas napovedovalca je dejal: »Posebno obvestilo! Posebno obvestilo! Doktor Blazej je pobegnil iz Psihiatrične države! S seboj je odnesel mnogo zaupnih dokumentov. Nagrada za živega ali mrtvega ubežnika in izdajalca doktor Blazeja znaša milijon lip. Naj živi Veliki vodja!«

Letalo je pristalo v glavnem mestu države Raj. John je odšel proti policistu in izdahnul le: »Prijavil bi uboj!«

»Koga pa so ubili?« je vprašal policist.

»Johna in mene!« je dejal John in se onesvestil ...

13. OBISK

John se je prebudil naslednje jutro v bolnišnici glavnega mesta države Raj. Medicinska sestra mu je stregla. Odprl je oči in ob njem ni stal nihče drug kot Osvoboditelj, ki se mu je končno predstavil: »Moje pravo ime je Jörg Sunnquist. Prinesel sem ti dosje o Whiteboy Engineerju in dosje pogrešanih oseb iz države Utopija, ki sem jih predal državi Raj. Se spomniš?« mu je dejal. Johnu se je pričel vračati spomin ... Vozil se je po gorski makadamski cesti proti mestu Mix v džipu, ki ga je vozil doktor Blazej: »Vrhovni zelo rad obiskuje predvsem prašiče, ki so določeni za politike, in prašiče-vojake, ki jih boš sedaj videl.«

»Vse si fotografiral?« mu je odvrnil John.

V mestu Mix je videl napis: Dobrodošli, mladi vojaki!

»Tam je tudi tovarna klonov-prašičev,« je nadaljeval Jörg in Johnu so se zopet vrnil spomini ...

Arnold Arnoldič mu kaže film o Whiteboy Engineerju, ki je bil glavna žrtev Psihiatrične države. Za jesti mu dajejo zelene kroglice, ukazujejo mu, naj se prime za glavo in mu govorijo: »Boš mislil tako, kot mi hočemo, ali ne?!« Vse v dobrobit znanstvenofantastičnega projekta.

Hodil je po ogromnem ministrstvu, po dolgih hodnikih in iskal odgovornega psihiatra za državljane Utopije, našel je sobo 777, toda ob najboljši volji se ni mogel spomniti ničesar več.

Jörg ga je prekinil: »Zastrupili so te, ko si šel na avion.«

»Kaj pa je z doktor Blazejem?« je vprašal John.

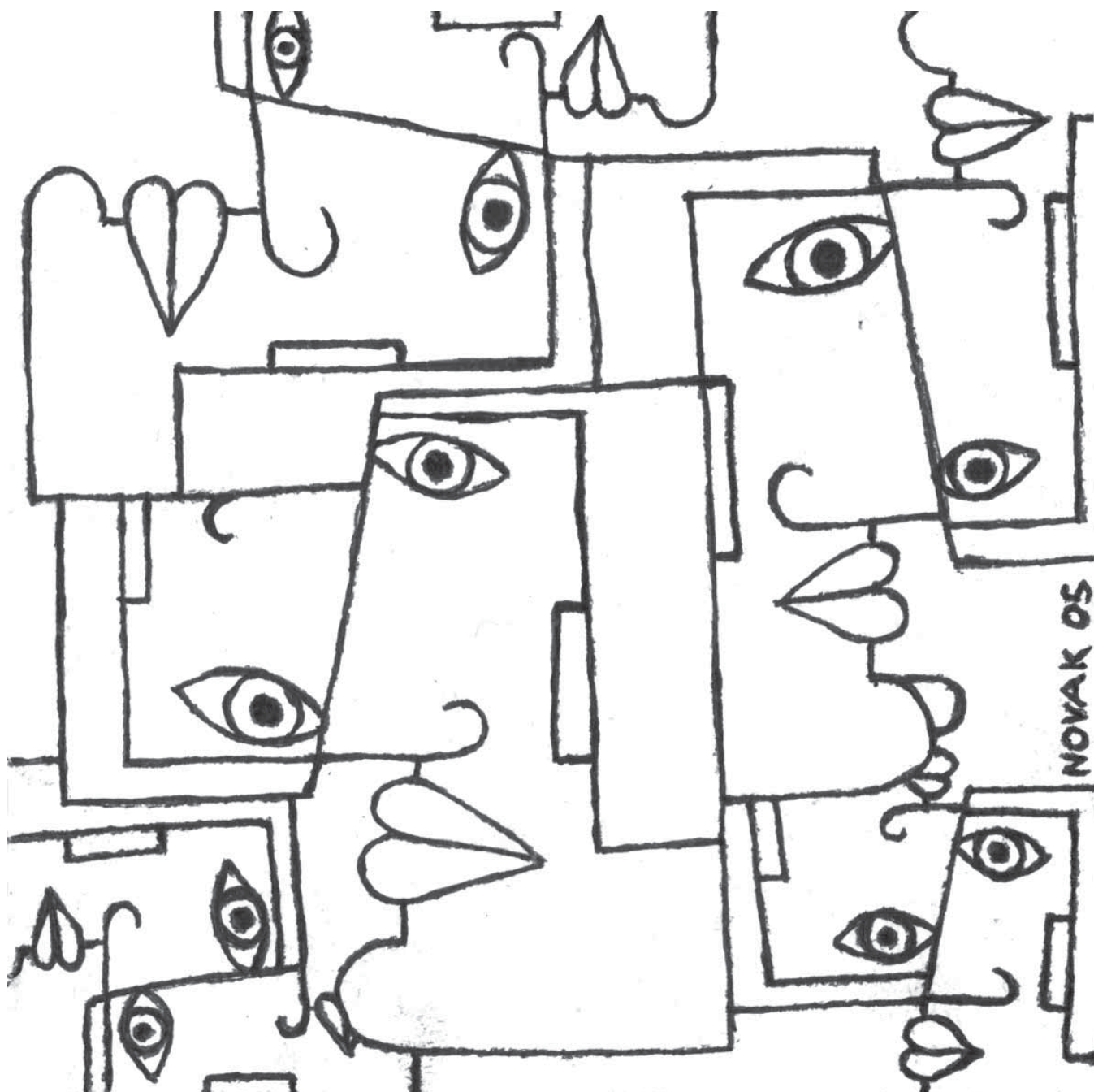
»Doktor Blazej je delal za državo Utopija. Tam je dobil azil.

Sedaj pa je na vrsti presenečenje,« se je nasmehnil Jörg.

Vrata so se odprla in v sobo je vstopil majhen svetlolas fant, svetlolas kot Jörg, in Mojca – punk deklet iz hotela. Mojci so žarela lica in poljubila je Johna: »Osvoboditelj me je rešil ... in tu je Whiteboy Engineer. Oba naju so dobro pozdravili.«

Jörg je dejal: »Država Raj bo ukrepala proti skorumpiranemu totalitarnemu sadističnemu terorizmu Psihiatrične države na sončni strani Alp.«

Domovina, to je prostor, ki so ga zasedli moji sovražniki.

Pri spletni založbi KATR (naročila na www.katr.si) je izšla nova drama, pod katero se je podpisal Črtomir Elonsky, Bolnišnica na koncu mesta. Gre za znanstvenofantastično dramo, ki se dogaja v psihiatrični bolnišnici in prikazuje nekaj dni v življenju vseh, ki so tam ujeti – zdravnikov, sester, pacientov in obiskovalcev, ki ne morejo od tam pobegniti ... Odrešiti pa jih ne more niti katastrofa.

JURE KUNAVER:

PREVARA

Toliko sočnih lepih jabolk na drevesu naroda!
Visoko v krošnjah se pozibavajo na pecljih
prepametna, da bi popustila gravitaciji
in tvegala svoj padec.

Kot ogromen bioračunalnik,
ki poskuša določiti
najbolj gladko krivuljo
do uspešne prihodnosti.

RAZLIKA

Ob neurjih
reke prestopajo bregove,
med vojskami
kri zapušča (prebije?) žile,
a se nikoli,
nikoli več
ne vrne.

020
KRALJI
ULICE

*

Ne vidim obraza svoje ljubice,
morda je zato ne spoznam.
Nisem talent za umišljanje podob,
še zdaj ne vem, kako izgleda bog.
Vse več je hrane za oči,
srce pa srcu molči
in razum prekleti povsod mori.

Za obrazi ljubic
ne vidim obraza svoje ljubice.

foto: Matilda M. Dobro

MACIEJ:

SAMOSTOJEN

Ne znam ljubiti,
ne znam sovražiti,
ne znam kričati,
ne znam molčati.

Ne znam se pokloniti,
ne znam se boriti s silo,
ne znam biti sebičen,
vsa moja razmišljanja so izpuhtela.

V kar verjamem,
nihče ne verjame,
na zunaj živim,
notranje umiram.

SATANIST

Nevidna, zlomljena
razkriva bele noge.
Dotik nakita,
želi sanjati.

Zakaj imaš ogenj med prsti?

Tiha noč,
temni laz,
grozne sanje,
črna maša
in bog v duši se skriva.

Se boji.

SRAM

Sram in roke hladne kakor veter,
daleč je moj svet,
stojiš na strani,
krik,
želela boš biti tukaj.
Kako se treseš brez trenutka tega,
kar želiš ...
Čakaš, da mine čas,
čakaš dolgo let,
ta sram,
ta sram,
bežiš brez cilja,
nič nas ne združi,
zdaj nič, nič, nič ...

ONI GOVORE:

ŽILÉT

Stópam enko rako tebe,
sajneda semza tebe jebe,
léo časi hrabim mir,
dagrém skricev svójkvar tir.
Kadar pate dóvzni póme,
zmréžo sio jamem Róme,
da mina gósli gódejo
inmikvar tiro krade jo.
Kosem zópet nači stini,
spétra zmišlam ode klini,
akerme nibló tólko lét,
upo rabla ježi lét.

Kobrowsky

Bežim na mehki travnati preprogi.
Pogled uprt v nebo.
Misli mi plavajo med oblaki.
Sonce mi greje telo.
Nekoč sem slišal petje ptic,
danes slišim smrtni klic.

DR.

DEKLE IZZA ZAMREŽENEGA OKNA

Gledam te skozi rešetke,
zdiš se mi nekam čudna, odsotna.
Kaj je v tebi sedaj?
Sediš pri oknu in kadiš cigareto.
Zadnjo!
Puhaš dim,
le kje so misli tvoje?
Podaril bi ti rožo,
napisal bi ti pesem,
povedal bi ti kaj, toda kaj?
Duh tvoj pronica skozi okno,
dišiš po prvih pomladnih trobenticah.
Mogoče pridem k tebi ...
Adijo!

Josip Kalashnikov

foto: Matilda M. Dobro

PRIRODE FLEŠEVI U YUGO MIXU

U jednom dahu reči čemo sve,
uz jedan korak odigrat čemo ples,
uz jedan cvet, uz njega miris
u prirodnoj boji,
osjetićemo ljubav, koja ume da stoji.

Uz plamen sveće, naše sjenke
plešu na steni, osjećaj ritma,
u veni ludilo sreće okreće,
do vrha naše sreće.

Mi smo negde u svetlu,
u pravcu, goli, puni ljubavi,
u suštini prirodni i nije ni važno,
što taj tren oka
naših svrha sreće brzinom
prodje, važno je, da u vjeku
naših života osjetili smo
ljubavi prave divote.

Bojan Sklepič

Za temo se spusti, nobenemu nič ne želi.
Le sam hoče bit
in se vsemu živemu prepustit.
Noče bit kot drugi in isti kot ljudje,
ne pripada nobenemu ljudstvu.
Le kam gre? Tega se ne ve.

Damjan

ONE GOVORE:

STOJEČ

Če boš ljubila, bom nadaljevala jaz ...
Če boš razkopavala, bom zakopavala jaz ...
Če boš bila bitko, bom nagrajena jaz ...
Moja muslimanka, moja zakrita muza
in tvoj sloves!
Popipaj me ...
In nariši mojo pot.
Potipaj me ...
In določi mehkobo.
Če boš ljubila, bom nadaljevala jaz ...

Tanja San

IZ PESEMI O SREČNI KATRI (Bog z mano)

Moje sanje so zdrave,
vsaj zdi se tako,
so polne korenja,
imajo plodno telo.

Kadar zmanjka golic,
zaveso odgrnem,
si zvižgnem v brk
in k sebi se zvrnem.

Sramežljivost pokrijem,
kjer je ribja konzerva,
oh, to je krasno,
glej, umetna rezerva!

Madilda Dobroooh

PRIZOR Z MALČKOM V STRGANIH RJAVIH HLAČAH

Slaščičarna.
Na steklo izložbe prilepljene ročice,
mama se zgane in pokliče.
Mastni odtisi pa sanjajo naprej.

Brina

Foto: Matilda M. Dobro

023
KRALJI
ULICE

Kralji ulice,
lahka stvar,
joška in mleko,
mama starr.
Malo zaduši,
ko vrečko dobi.
Črna očala,
bodalo na bodalo,
petkrat je zamalo.
Isto kot tok terapij,
fino je le za kampari.

E. V. M. K. & Kings of the Streets

ODPIRAMO ČETRTE SVET

Rezanje popkovnice pred vrati,
penina
in ostalo sranje -
odpade.
Odpreti vrata ni velika reč.
Potrkaš,
pa je.
Še oslu se odpre.

In nam se je.
Vstop prost.
Na lastno odgovornost,
za zvečano pozornost,
višjo zbranost, boljšo perspektivo -
več tišine, prostora in razlik.

Manj črnih pik.
Manj tretjega sveta.
Nasploh manj nas.

Maruša

FRANJO FRANČIČ:

Dve erotični zgodbi Franja Frančiča iz zbirke Meseno spoznanje, ki letos avgusta izide pri Kraljih ulice.

NIKDAR MOJA PRVA ŽENA

Moj prvi zakon je trajal osem mesecev. Imel sem dvajset let in bil sem kompletno zmešan. Za nianso je bila bolj zmešana samo moja mlada žena. Ne vem, zakaj sva odšla podpisat tiste papirje, ko pa je bilo vse skupaj skrajno neresno. Po končani prvi stopnji faksa so me pričele preganjati stare grajske more. Živela sva nad vinotočem in moja izbranka je nekaj časa hodila v službo. Njen okrogli otroški obraz mi je dajal neko vrsto varnosti. Jedla sva izključno konzerve in počasi jo je začelo motiti, da pijem dva, tri litre vina na dan. Nisem vedel, kaj naj počnem s sabo. Kljub stalni opitosti so bile noči razsekane na kose. Spal sem po par ur. Po mesecu dni sva se sprla, vrgla mi je železno budilko v glavo in se odselila k mami. Tokrat se ni dalo zgladiti v postelji. Tam sva se res ujemale, bila sva napol otroka, odkrivala sva skrivnosti razdalje telesa. To je ali ni to, da dva pašeta skupaj.

Sredi tedna je prišla nenapovedano na obisk. Pod odejo se je skrivala mala mozoljasta sosedka, samohranilka. Bila je tako potrebna, da se je dajala dol z vsakim. »Tako,« je rekla moja žena, »jaz sem psihično na tleh, ti pa se fukariš, kurbir, noseča sem!« Ni bilo kaj razlagati. Maratonsko, nemo sedenje ni prineslo odločitve. Potem pa: »Splavila bom,« je rekla. Šel sem z njo na Šlajmerjevo, tik pred abortiranjem si je premislila in skupaj sva se zjokala v travi. Nato je to ponovila do konca, sama. Kako naj bi otroci imeli otroke? Samo od takrat je bil najin zakon mrtev. Še bolj vztrajno sem pil, ona pa je pričela šopati tavorje. Kaj bi brez mene tako krhka, sem pomislil. Bil sem pač zelenec, ki je podcenjeval žensko moč, bebo, ženske nas preživijo za deset, petnajst let. Tudi od seksa ni bilo nič. Samo še prepiri, metanje flaš ob steno in obtoževanja.

Odselila se je drugič. Po treh mesecih sem dobil vabilo na ločitveno razpravo. Voščena gospa za mizo je nekaj srala o skupnem življenju, odgovornosti in novih poskusih. Končalo se je še prej kot poroka. Kar pojdi, sem ji rekel na stopnicah, bomo videli, komu bo bolj zneslo. Čez mesec sem jo že videl z novim tipom. V študentskem sem si našel neko brucko iz Prlekije, ki je rada pila konjak in je imela tak grozovit dialekt, da sem se krohotal, samo če je odprla usta. Po letu dni pa sem začel pogrešati svojo bivšo. Zalezoval sem jo, čakal pred materinim stanovanjem in jo prosjačil, da bi spet poskusila.

Niti trznila ni. Ko sem neko dopoldne skočil čez šipo v pisarni, kjer je delala, je hladno poklicala orožnike. Bolj se me je branila, bolj sem težil. Nato je prišlo služenje domovini, takratni Jugi, na vojaški psihiatriji v Splitu. Pisal sem svoji bivši za drobiž in za čuda je odgovorila. Ko sem se po treh mesecih vrnil iz vojaške norišnice, sem upal, da bova spet skupaj. Skoraj bi zatečnaril in jo zasnubil. Na srečo obeh pa sem prešaltal na pivo, travo in sadjevec.

Po dvajsetih letih sva se spet srečala.

»Kako življenje?« je vprašala.

»Za en kurc,« sem rekel in naročil tretje pivo.

»Še toliko piješ?« je bila radovedna.

»Še tako dobro fukaš?« sem ji vrnil z vprašanjem.

Konec koncev, črno na belem, osem mesecev je bila moja žena.

OGNJI

»Ognji so v tvojih očeh, štejem čebelja krila las, metulje, vsa mi dišiš po medu. Me boš počakala, zdaj ko sem na tleh, samo obdobja so, pobral se bom, vedno sem se, glej, čutim pomlad v krvi, zemlja diha, bodi na moji strani,« jo prosim.

»Ne vem, resnično ne vem,« rečeš.

Spomnim se, ko sem te srečal prvič tam na šolskem hodniku, ogrnjeno s plaščem preko ramen, samozavestno in visoko v zreli lepoti. Spomnim se, kako si nisem upal narediti odločilnega koraka, pisaril sem listke in vabila, ki jih nisem oddal. Ne samo, da so mi bile pedagoginje posebna kasta, po letih dela histerična in v šablone zaprta bitja, čakal sem tvoj prvi korak.

Pri obzidju, kjer je eden od mnogih džankijev skočil pred dnevi trideset metrov globoko na skale, sem te čakal.

»Zakaj ravno tu?« si vprašala.

Sprehodila sva se do borovega gozdička, stopil sem čisto blizu, začutil toploto tvojega stegna, na kocki je bilo, kako boš reagirala. Objel sem te preko ramen, nisi se branila. Tvoja roka me je počasi popeljala do voljnih, napetih bradavic na dišečih prsih.

»Po medu dišiš,« sem ti rekel in ti obliznil uho.

Ljubila sva se dolge ure bele noči, brez besed, na trapezu kože si mi vrnila moč, ob svetlobi srebrne lune, črni slap tvojih las, tisti izraz predanosti, tisto telo, napeto v loku, ki trza v verigi orgazmov.

Nisem znal, zakompliciram, nikoli odrasel otrok bi rad vse, ni zadovoljen z malim, ki ti napolni sedanost, ne, zahteva več.

V sanjah je spomin na najino edino noč postal nož, ki je v bolečini presekala spanec. Kot žareči val, ves vibriram.

»Ne morem tako,« rečeš, »ti imaš svoje življenje,« rečeš, »svoje ljudi, kaj bo ostalo meni?«

Ne znam ti odgovoriti.

V sanje je zavito, ta najin privid, nisi vedela, takrat ko si me sprejela, garjavega psa, obrnilo se je proti meni, drobci razbitega zrcala so mi porezali obraz, v jutru so ciprese postale sovražniki.

Mehko kot jadro drsijo moje misli k tebi, daj, pridi, kot klovna bova, razigrana, prevarala bova sivino pozabe, daj pridi.

Samo škripanje golih vej v mrzlem jutru. In se zima naseli v krvi.

Foto: Matilda

LOJZE SMOLE:

Besede, v katere ni vtkana ljubezen, so lahko pametne in učene, a znajo biti hkrati tudi tako zelo puste in prazne - nekako nimajo duše.

Skrivnost modrih pa je v tem, da znajo poslušati, saj je tisto, kar povedo, zgolj odmev na slišano. So tudi varčni v besedah in jih imajo za veliko dragocenost. Ker odmev kratko traja, a se ga še dolgo spominjamo - kako zveni.

Pametni pa besediči in nima časa besedam podariti smisla. Učeno in pametno jih razsipa v nedogled. Ne povedo pa te besede ničesar koristnega, vrednega. Napihujejo jih kot balon - dokler ta ne počí in ne ostane nič.

BREZ MOČI

Časov trd nemilih dni
minil mi je šotorčka dni,
skromen moj edini dom
je skopo meril moj vsakdan.

Prijatelj moj v toplih dneh
in zavetje pred nočjo,
v megli, dežju, mrazu pa joj -
pa vsaj plavati sem znal.

Nasmehniti se še sem znal,
tesno ujet v svoj brezdan,
a venel, kaj jutri bo,
kje si bom lahko postlal?

O, revež jaz, ne kod ne kam,
v stiski svoji nisem znal,
nasmeska z lic pa ni mi spral
ne hladen dež, ne mraz, ne sram.

Prišel je le ta dan svetel,
ko posteljo sem si lahko postlal
in dom mi je topal postal,
za vrati skromen, toda lep.

Ko le obup je bil moj drug,
ko le brezup je meglo tkal,
ko me že konec v bedi je jemal,
sem svetla zvezdica postal.

Ida M. Dobro

Ko umre upanje - umre človek.

MATJAŽ NELEC: RAZPLOJEVANJE

026
KRALJI
ULICE

»Tako, Clara. Zadeva je urejena,« je rekel K in povlekel penis nazaj v svoje telo. Ona je bila oblečena v zelene oprijete hlače z izrezom pri vulvi in zeleno majico, kakor je zahteval K. Ženske življenjske vrste, kateri je pripadal, so bile zelene. S to zahtevo si je olajšal delo, počutil se je bolj domače pri opravljanju svojega dela. Clara si je z mednožja obrisala nekaj sperme, ki je pritekla iz njene vagine.

»Tokrat si zadnjič delala zame, potem pridem samo še po mlade in zapustim planet,« je Clari, črnolasi lepotici, stari sedemindvajset let, pojasnil K.

»Mi boš kdaj povedal razlog za svoje početje? Enkrat si mi obljubil, da boš,« je rekla Clara.

»Bom, preden odidem, boš izvedela, sedaj pa mi daj mlade, ki sva jih zaplodila prejšnjič.«

Ni ji lagal. Ona je bila edina oseba od vseh ljudi, ki so delali zanj, do katere je bil prijateljsko naravn, zato se je odločil, da bo držal obljubo in ji pred odhodom res povedal, kar je želela vedeti.

Clara je odšla do posebej ogrevanega prostora na leseni stalaži, na katerem je stal steklen kozarec, napolnjen s tekočino, v kateri so plavele žabjim paglavcem podobne živali. Izročila mu je kozarec. K ga je dvignil proti svetlobi in si ogledal prebivalce kozarca. Z videnim je bil zadovoljen. Iz žepa plašča, s katerim je bil ogrnjen, je vzel šop bankovcev in jih položil na mizo. Izročil ji je drug kozarec, v katerem je bila raztopina hranilnih snovi. Kozarec je pospravil v poseben ogrevan kovček. Odšel je. Na dvorišču pred Clarino hišo ga je pri avtomobilu čakal voznik, ki mu je odprl vrata avtomobila znamke volvo, katerega stekla so bila zatemnjena. Avto je odpeljal in K je dal vozniku navodila o smeri vožnje. Voznik je vsa njegova pota že dolgo poznal, dovolj je bilo, da mu je K rekel ime ulice in odpeljal ga

je na pravi naslov. Ljudje, ki jih je obiskoval, so bili po mestu razvrščeni tako, da niti dva nista stanovala v istem predelu mesta, ker ni želel dopustiti niti najmanjše možnosti, da bi se seznanili. Svojega prihoda ni nikdar napovedal, čutili so, kdaj bo prišel. Ko je bil zarod naređ, so po telesu začutili ščemenje in v roku enega dne jih je obiskal. Mobilnih telefonov niso smeli uporabljati, razloga, zakaj ne, ni navedel, edino Clari je rekel, da so škodljivi za zarod. Njegovega avtomobila policija ni zaustavljala, ker so bile na njem registrske tablice, ki so označevale njegov diplomatski status. Bil je častni konzul neke afriške države. Funkcijo je kupil, pravzaprav je to uredil odvetnik. Kupil je lahko, kar je želel, vsaj na Zemlji, če je bilo seveda naprodaj. Diamanti, ki jih je prinesel s seboj, so mu to omogočali. Na nekaterih planetih, ki jih je obiskal, jih je bilo več kot kamenja. Na matični ladji, s katero je prišel v solarni sistem, so iz njih delali oglje – kadar so potrebovali čisti ogljik. V obliki diamantov so tovorili ogljik zato, ker ga je tako lažje transportirati.

Prispela sta na cilj. Moški, star približno šestdeset let, je čakal pri vratih hiše. »Dober večer, kar pridite noter,« ga je povabil. V kabinetu, kakor je obiskanec imenoval prostor, kjer sta opravljala svojo aktivnost, je bil že pripravljen kozarec z zarodom, a K si ga ni ogledal. Iz kovčka je vzel brizgalko, v kateri so bila jajčeca.

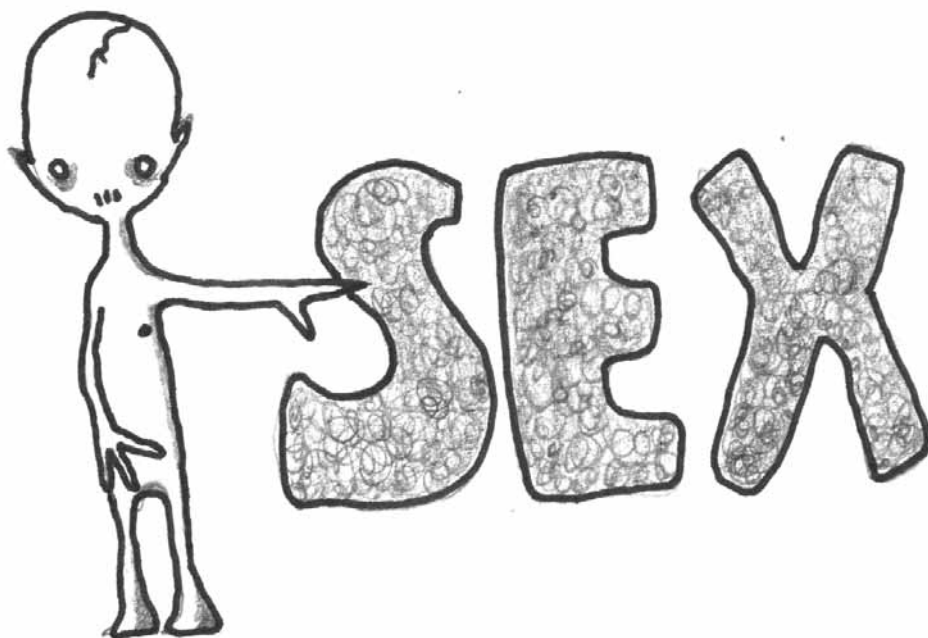
»Pripravi se,« je velel.

»Jaz ne želim več delati tega,« je rekel obiskanec preplašen.

»Precej sem jih izgubil. Nima smisla. Prestar sem. In ne želim biti vedno znova kaznovan zaradi izgubljanja.«

»Moraš, dogovorila sva se,« je rekel K in pihnil vanj. »Ssss,« je zaslišal obiskanec in zaradi neke snovi iz žleze, ki se je nahajala v K-jevih ustih in jo je vdihnil, je izgubil voljo do upiranja.

Opravila sta, nato si je K ogledal zarod. Res jih je bilo malo.

Kaznoval je obiskanca, tako da je skozi kožo izločil nekaj snovi, ki povroča slabost in glavobol. Od moških so bili najbolj uspešni penzionisti (kljub temu, da nekatere njihove mišice niso delovale tako dobro kot pri mlajših osebah), ker niso imeli veliko obveznosti, saj je nerodno biti zaposlen in stalno paziti, da se bodoči K-jevi otroci ne izgubijo. Nekomu, ki nima veliko obveznosti, je to lažje opravljati. Pred vsakim iztrebljanjem jih je bilo potrebno vzeti iz telesa. V kabinetu je pustil kozarec za nov zarod in odšel. Moški jih precej izgubijo, ženske so zaradi drugačnega notranjega ustroja mnogo učinkovitejše, je razmišljal, ne izgubljajo. A od moških dobim zaradi njihove nekoliko drugačne temperature precej sinov, ki so pomembnejši za razseljevanje po vesolju, od žensk pa same hčere. Voznik ga je odpeljal domov v njegovo vilo, kjer je razen njega stanovalo še nekaj ljudi. Eden od teh je bil odvetnik, ki ga je pravno zastopal pri njegovih poslih, saj jih sam ni mogel opravljati – podoben je bil tiranozavru, le da je bil manjši,

kakšen meter in petinsedemdeset centimetrov visok, zelen, s širokimi prečnimi rumenimi luskami na trebuhu, po katerih si je rad drgnil kremplje, tako da je šumelo. Njegove oči s prečnimi zenicami so še dolgo po tem, ko so ga videli prvič, pri ljudeh vzbujale srhljiv občutek. Ostali stanovalci so bili tajnica, dve sobarici, čistilka, kuhar, natak, šofer in vrtnar. Slednjemu se je delo, ki mu ga je dodelil K, zdelo na začetku nekoliko nenavadno, saj je bilo precej rastlin, ki naj bi jih gojil na vrtu, navaden plevel. Ščasoma pa ni imel nobenega mnenja več. Kuhar in natak sta skrbela večinoma samo za osebje. S čim se hrani K, ni vedel nihče. Vsi so prisegli, da ne bodo nikomur povedali o njegovem obstoju in zaupal jim je, saj jih je dobro obdelal z izločki svojih žlez. Izdajstvo ali samo razmišljanje o sebi je začutil. Za osebje je bilo najbolje, da so čim manj razmišljali in se čim bolj posvečali svojemu delu. Ker so se nanj zelo navezali – njegove žleze so storile svoje – se je brigal, da so bili zadovoljni, saj so s svojim razpoloženjem vplivali na

njegovo razpoloženje. Domneval je, da so njegova prijateljska čustva do Clare vpliv odvetnika, ki je bil včasih njen ljubimec. On ga je seznanil z njo.

Ko je K prišel domov, je najprej s kipa gole ženske, narejenega iz mavca, odgriznil kos in ga prežvečil. Tako si je obrusil zobe, ki so neprestano rasli. Na ta način je pri enem od svojih obiskov planeta pripomogel k nastanku Miloške Venere – njene dokončne oblike. Prežvečen mavec je izpljunil v pljuvalnik, ki je bil antikviteta, manjše kose pa je rafalno med šobami izstrelil v kozarce na mizi. Dva je razbil. Prišla je čistilka in pospravila. Nato je odšel na teraso, s katere je lahko videl večino dva hektara velikega vrta. Eno uro je sedel in gledal na vrt, ki se mu je zdel še vedno premalo urejen. Šest let, kolikor je minilo, odkar je kupil hišo, je vrt urejal vrtnar, a širokolistnega trpotca, ki mu je bil zelo všeč, je bilo še vedno premalo. Odšel je na vrt. Za ležanje je uporabljal podest, narejen iz lesenih desk. Trpotca je bilo premalo, na travi pa ni maral ležati.

Sonce je zašlo, K se je vrnil v hišo. Iz dnevne sobe je odšel v svoje osebne prostore, v katere ni smel vstopal nihče razen njega, odkar je kupil hišo. Opremil jih je sam, razen vrat in zračnikov. Delavci – njihove oči so bile zakrite, ko so bili pripeljani na delovišče – so vgradili vrata in zračnike v desetih urah. Po končanem delu jih je izdatno poškopril z izločki nekaterih svojih žlez. Vsak spomin nanj jim je povzročil glavobol. Želeli so plačilo na uro dela. Dogovorjeno je bilo, da bodo delo dokončali v treh dneh, zaključili pa so v desetih urah. K je ves čas stal poleg njih, ogrnjen v dežni plašč, pokrit s klobukom, hrbtno obrnjen proti njim. S prednjimi tacami je držal rep, ki je bil spodvit od zadaj med nogami. Njegova prisotnost jih je tako motila, da so pohiteli z delom, želeč si čim prej oditi.

Meter debela jeklena vrata so se škripajoče odprla. K je vstopal v svoje zasebne prostore. Zaloputnil je z vrati. Hrup je povzročal nalašč. Rad je plašil agente C. I. A., ki jih je bilo v kanalih infrastrukture, ki so napajali njegovo hišo, vedno nekaj. Zapiranje teh tri tone težkih vrat je bilo slišati in občutiti po celi ulici, kjer je stanoval. Pokrovi kanalov odplak in ostale infrastrukture so vibrirali še pol minute dolgo potem, ko jih je zaprl. Zaklenil je in odšel v sobo, v kateri se je ukvarjal s telekomunikacijami.

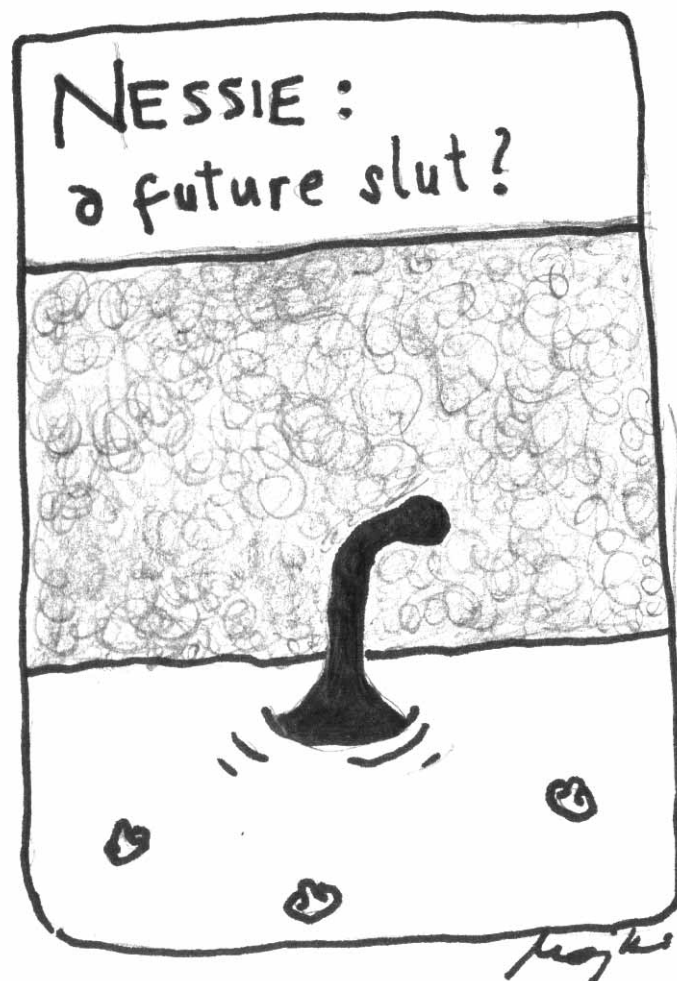
Vklopil je monitor, preko katerega je dobival obvestila o premikih vesoljskih ladij. Zagledal se je vanj. Nobenega dvoma ni bilo več. Q je prihajal, v mesecu dni bo tukaj. Dokončno se je odločil zapustiti Zemljo. Preveril je tudi pozicijo matične ladje, s katero je prišel v solarni sistem. Bila je v asteroidnem pasu, tako kot naj bi bilo. Nasmehnil se je, ko se je spomnil, da so v Nasi ladjo opazili. V evidenco so objekt vpisali kot asteroid, teleskopi niso bili dovolj natančni, da bi si v Nasi objekt dovolj podrobno ogledali in opazili, da je delo inteligentnih bitij. Pregledal je zalogo jajčec. Ni jih bilo dovolj.

Vrnil se je v dnevno sobo in z mislimi poklical šoferja. Ko je ta prišel, mu je z mislimi dal navodila: »Jutri odideš k jezeru Loch Ness na Škotskem po jajčeca. Prinesi jih za tri pakete, toliko bo dovolj. V roku treh dni se vrni.« Na papir je napisal nekaj v svojem jeziku. »To je sporočilo za Nessie. Pokaži ji ta papir,« so

bila navodila. Nato je šoferja odslovil.

Za Nessie je dal pisna navodila, ker se že dolgo nista srečala in se nista mogla več telepatično doseči.

Ura je bila okrog polnoči. Postal je nemiren, verjetno je bil v hiši nekdo zelo živčen. Storil je, kar je storil običajno v takih primerih. Poklical je šoferja, ki ga je odpeljal na pokopališče. Tam se je sprehajal, dokler se ni pomiril. Mrtvi ga niso nervirali. Vonj po trohnobi, ki ga je čutil izpod prsti, ga je spominjal na domače okolje in ga naredil lačnega. Iz ust se mu je pocedila slina. Z organom za zaznavanje toplote je začutil bližino človeka. Počakal je tako, da je bil proti bližajočemu se človeku obrnjen hrbtno. Ko je K zaznal, da je človek ob njem, se je obrnil. Človek je bil debel, kakšnih stodvajset kilogramov težak varnostnik. K se ni mogel obvladati, pokopališki vonj ga je naredil lačnega in divjega, odprl je usta, želeč varnostniku pregrizniti vrat, a tik preden je to storil, je začutil neko alkalijo. Bil je varnostnikov mobilni telefon. Zagnusil se mu je. Varnostnika je obdelal z izločki žlez, tako da je ta vse skupaj pozabil in odšel. To je bil eden od trenutkov, v katerih je bil jezen zaradi svojih čutov. Motili so ga posebej v bližini tehničnih naprav, posebno če so jih izdelali ljudje. Do sedaj na Zemlji še ni pojedel človeka, vsaj ne zares; včasih je mislil na to, sedaj pa bi se to zgodilo, če varnostnik ne bi imel pri sebi

mobilnega telefona. Zjutraj je šofer odšel obiskat Nessi na Škotsko.

Čez tri dni se je vrnil z jajčeci.

»Si ji pokazal sporočilo?« ga je z uporabo misli vprašal K. Dobil je pritrdilen odgovor. Sporočil ji je, da odhaja in da ne ve, kdaj se vrne. Odnesele je jajčeca v skrivne prostore. Naslednje dni je lenaril. Večino časa se je sončil na vrtu. Ko je začutil, da so se nekaterim otroci izlegli, je napolnil štiri injekcijske brizgalke in odšel na teren. Štirim osebam je vzel zarod, pihnil vanje izloček iz ustne žleze, vanje vbrižgal jajčeca ter jih oplodil. Kaznoval ni nikogar, ne bi imelo učinka, ker bo itak odšel. Čez en teden je začutil, da je Clara dobila mlade. K njej je vedno rad prihajal. Ko sta opravila, je K vzel zarod in ga pospravil v kovček. Clara je vprašala: »Mi lahko poveš, kar si obljubil, da mi poveš, zakaj počneš, kar počneš?«

»Ja.« K se je zleknil na kavč. »Pripotoval sem iz druge galaksije. Naša vrsta se želi čim bolj razširiti po vesolju. Zemlja nam služi kot vmesna postaja.«

»Ali želite zasesti Zemljo?« je vprašala Clara.

»Ne, ne ustreza nam, pred milijoni let se nam je za kaj takega zdela zanimiva, sedaj pa ne. Služi nam samo kot inkubator. Tukaj sem dobil veliko otrok, s katerimi bomo jaz in ostali, ki čakajo na matični ladji, odpotovali naprej.«

»A nimate svojih žensk?«

»Imamo, a so velike in zato neprimerne za potovanje, poleg tega morajo živeti v vodi, kar je dodatna težava.«

»In kaj storite z njimi?« je Clara nadaljevala z vprašanji in iz kozarca odpila malo konjaka. Čudovito se je počutila, medtem ko ji je K pripovedoval svoje skrivnosti. Še vedno je bila oblečena v zeleni komplet, kakor je zahteval K, ki je med pripovedovanjem ves čas stal.

»Nekaj časa potujejo z nami, ko so dovolj velike, jih naselimo na primernem planetu. Od njih kasneje, ko se nahajamo v njihovem okolišu, dobimo jajčeca za razmnoževanje.«

»Ampak zakaj ne oplodite samic vaše vrste?«

»Saj jih. Na domačem planetu in na planetih, ki smo jih kolonizirali. Mi, ki opravljamo misijo, pa to delamo drugače. Ko se iz jajčec izležejo mladi, naše ženske zelo trpijo, če jim jih vzamemo. Če mladi ostanejo pri njih, pa prenehajo nesti jajčeca. Če jim vzamemo samo jajčeca, jim je vseeno, pa še rade jih znašajo. Pred milijoni let je bilo na Zemlji veliko naših samic. Potem pa se je zgodila katastrofa in so umrle skupaj z dinosavri. Ljudje so našli nekaj njihovih okostij in so prepričani, da so pripadala neki vrsti dinosavrov.«

»Od kod pa sedaj dobivaš jajčeca? Je sedaj morda na Zemlji tudi kakšna samica, oprosti, ženska, sem hotela reči.«

»Ne, občasno mi jih nekdo prinese z matične ladje.« O Nessie ji ni hotel pripovedovati. Pravzaprav ni izrekel besede, misli so prihajale direktno v Clarino glavo. Govorila je samo ona.

»In zakaj odhajaš?«

»Nekdo, ki ga ne maram srečati, prihaja v ta okoliš. V dveh tednih bo tukaj.«

»Se ga bojiš?«

»Ne, naša flota je nekajkrat močnejša. Smo pripadniki iste vrste, a precej različni. Na planetu, od koder izviramo, sta dve kopni celini. Mi smo prebivalci ene, oni pa prebivalci druge.

Mi jih ne želimo v bližini, ker nam povzročajo telesne težave, če pridejo preblizu. Oni pa nimajo težav zaradi naše bližine. Dokler so blizu, nekatere naše žleze ne prestando izločajo, kar nam škodi in nas utruja. Refleksno dogajanje. Nismo pa v vojni. Če bi bili, bi njihovo floto razstrelil.

»In kaj namerava?«

»Isto kot jaz. Ve, da sem tukaj, zato bo poskušal najti ljudi, ki so delali zame, to bi mu olajšalo delo. Če jih najde, in verjetno jih nekaj bo, bo hotel, da delajo zanj, ker imajo izkušnje. Odločil sem se, da bom tebe zaščitil pred njim. Njegove metode so okrutne in tudi njegov vonj je človeku ogaben. Če bi te našel, bi zelo trpela, tega pa ne želim in ne bi plačal.«

»In kako bi me lahko našel?«

»Zavohal bi moj vonj v ljudeh. Naša čutila so precej občutljivejša od človekovih. Če bi te našel, se poškopri s to tekočino.« Na mizo je položil razpršilec, v katerem je bila tekočina. »Oddaja popolnoma enek vonj kot neki bolniki. Misli bo, da si bolna, in te ne bo več nadlegoval.«

»Kakšen pa je? Kako izgleda? Zanima me, da bom vedela, da nisi ti, če slučajno pride?« je vprašala Clara.

»Bel, morda siv, če je že, hm, kako bi rekel, no, če je že, hm, če je že prerasel neko obdobje telesnega razvoja. Pri ljudeh je to puberteta. Še mlad je postal kapitan bojne ladje. Pri njih gre to hitreje. Lahko pa tudi spremeni barvo, lahko bi se zgodilo, da bi izgledal tako kot jaz, zato je najbolje, da se poškopriš v vsakem primeru, če zagledaš več kot meter in pol visokega kuščarja na dveh nogah.«

Na svoj način je K poklical šoferja, ki je stal pred vrati. Šofer je vstopil, na mizo položil kovček in ga odprl. Bil je poln denarja.

»Jaz denarja ne potrebujem več, izven Zemlje nima veljave. Odločil sem se, da ga dam tebi,« je rekel.

»Če boš kaj potrebovala ali imela težave, se obrni na mojega odvetnika, saj ga poznaš,« je še rekel in se hrbtno obrnil proti njej. Nato jo je poškopril s hormonom iz podrepne žleze, ki pospeši izločanje hormonov, ki jih je dobila od njega v času, ko je delala zanj. Začutil je, da je že začela izločati.

»Čez en teden boš v normalnem stanju,« je rekel. Nato je iz ust iztegnil jezik na prosto in jo še zadnjič opazoval z organom, občutljivim za toploto. Nekaj časa je tako stal, nato je odšel. Prišel je domov in poklical odvetnika, ki je nemudoma prišel.

»Imetje – nepremičnine in premičnine – podarjam vam in ostalemu osebju,« je K rekel odvetniku. »Razdelite ga na po vrednosti enake deleže. Jaz odhajam.« Diamante je vzel s seboj, ker ni maral puščati sledi; vedel je, da Q ve, da jih je prinesel na Zemljo.

Naslednjega dne je odšel. Z vesoljskim čolnom je odletel na matično ladjo in šel naprej osvajat vesolje. S seboj je odnesel množico otrok, od katerih so nekateri že hodili po suhem.

BOSCO:

030
KRALJI
ULICE

NEDELJSKO JUTRO

Ko v jutranji zarji uzrl bi njene oči ...
Ko dan bi prinesel tebe, ko sen bi bil izpolnjen.
Ko ihta ljubezni, telesa in polti bi izpolnjena bila,
umrl bi zate, ljubezni ves neučakan pogrešam tvoje oči,
ogledalo moje duše.

NISEM

Nisem, ko me ni. Ko izgubim srečo miru.
Ko zatrepeta skrb v duši.
Sem, ko me koncentracija ljubezni dvigne v višave
ljubezni in svobode.
Še s praznim žepom se počutim »glavni frajer«
v ustju levjega življenja.
Nisem, ko lebdim v načrtih papirnatih zmajev,
ki pregrade nevztrajnosti ne zrušijo.
Sem, ko je nemogoče v meni ustvarljivo.

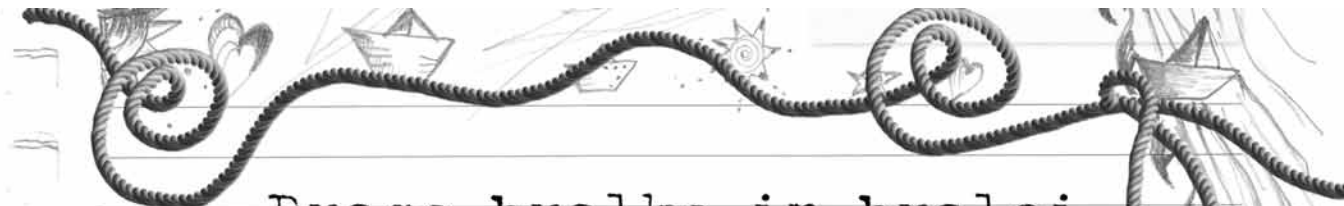
PRSTI

Od gline, od mine, od
snega, od vetra.
Od dela ne, od sreče ne,
od srca mogoče ...
Na sekretu v moneto naj
ne ležem,
a psovati sem ZNAL.

UTVARE LJUBEZNI

Ko sen o pravi ljubezni ugasne,
ko moškost premaga slo,
ko začutimo ogoljuvano dušo,
ko ne vemo, kaj je prav,
je najbolje ostati SAM.

Drage bralke in bralci,

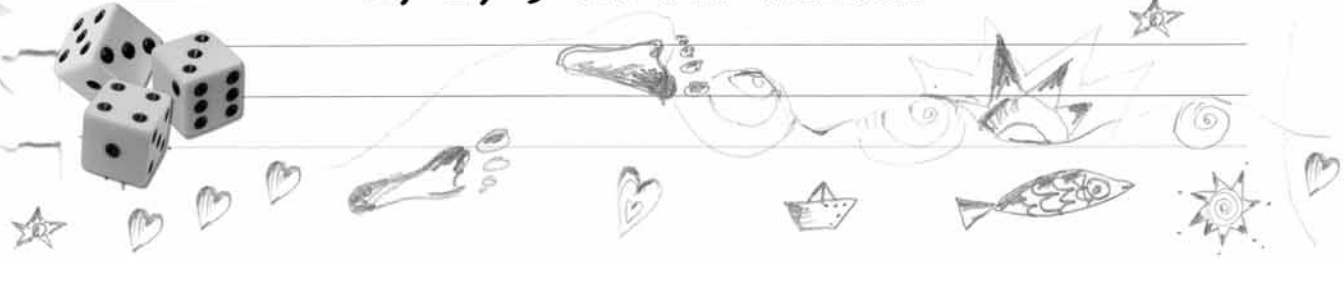
vabljeni, da se s svojim literarnim prispevkom udeležite 1. KRALJEVSKEGA LITERARNEGA NATEČAJA!

Napišite nam kak cestni utrinek (do 5000 znakov s presledki), pa naj bo izpod asfaltne, makadamske, peščene ali mlečne ceste!

Dajte si duška: v mislih odplujte daleč in nam pošljite razglednico, napišite pismo ali zapojte pesem na papirju ... Natečajska vrata bodo odprta do 10. septembra, v oktobrski številki pa bomo razglasili zmagoslavno trojico ter objavili prispevke z zlato, srebrno in bronasto krono.

Vse, kar se vam v ta namen zlije na papir, pošljite na naslov KRALJI ULICE, POLJANSKA 14, 1000 LJUBLJANA - pri tem pa ne pozabite pripisati svojega naslova, kajti vsi sodelujoči boste po pošti prejeli izvod oktobrske številke ter stripovski zvezek Stripnik II.

1, 2, 3 in ... GREMO!

KTM IN MATEJA

Poglej v sebe, vedno je izhod ... čeprav zahteva svoj čas.

